

USNESENÍ

Krajský soud v Brně rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 22. ledna 2025 o odvoláních obžalovaných **M.K.**, nar. XXXXX, trvale bytem XXXXX, **K.J.**, nar. XXXXX, trvale bytem XXXXX, **B.S.**, nar. XXXXX, trvale bytem XXXXX a **M.O.**, nar. XXXXX, trvale bytem XXXXX, proti rozsudku Okresního soudu v Prostějově ze dne 9. 5. 2024 č.j. 3 T 183/2020-4687,

takto:

Podle § 256 trestního řádu se všechna podaná odvolání **zamítají**.

Odůvodnění:

- Napadeným rozsudkem byl obžalovaný M.K. uznán vinným pokračujícím přechodem poškození věřitele podle § 222 odst. 1 písm. a), d), odst. 3 písm. a), b) trestního zákoníku, částečně ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku, obžalovaná K.J. přechodem poškození věřitele podle § 222 odst. 2 písm. b), odst. 3 písm. a), b) trestního zákoníku, ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku, obžalovaný B.S. přechodem poškození věřitele podle § 222 odst. 2 písm. b) trestního zákoníku, ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku a obžalovaný M.O. přechodem poškození věřitele podle § 222 odst. 2 písm. b) trestního zákoníku, ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku.
- Této trestné činnosti se obžalovaní měli dopustit tím, že:
1/ M.K. a K.J. společně po předchozí vzájemné domluvě, s vědomím toho, že se M.K. stal ručitelem vůči věřiteli spol. XXXXX, IČ: XXXXX, na základě Ručitelského prohlášení a Dohody o převzetí ručení uzavřené dne 30. 08. 2011 v Brně a zavázal se tak uhradit pohledávku ve výši 8.058.515 Kč za společně a nerozdílně zavázané hlavní dlužníky spol. XXXXX, IČ: XXXXX, a spol. XXXXX, IČ: XXXXX, jejichž byl tehdy jediným jednatelem a jediným společníkem, která činila po zápočtech ze dnů 6. 10. 2011 a 4. 9. 2012 mezi spol. XXXXX a XXXXX jako hlavními dlužníky na straně jedné a spol. XXXXX jako věřitelem na straně druhé částku 4.059.757 Kč, tak přesto uzavřel M.K. s K.J., jako osobou blízkou, neboť jsou životními partnery, a také osobou spolupracující, jelikož

K.J. je od 23. 6. 2014 společníkem a od 29. 3. 2016 jednatelem společnosti XXXXX, IČ: XXXXX, v níž byl M.K. jednatelem od 23. 6. 2014 do 29. 3. 2016 a v níž byl později M.K. zaměstnán, dále byla K.J. zaměstnána u spol. XXXXX, v níž byl M.K. od 25. 11. 2006 do 11. 10. 2011 jediným jednatelem a jediným společníkem, dále byla K.J. od 1. 8. 2011 do 31. 8. 2013 zaměstnána u M.K. a od 1. 9. 2013 do 31. 8. 2013 u společnosti XXXXX, IČ: XXXXX, kde byl rovněž ve funkci jednatele od 3. 5. 2012 do 5. 3. 2015 M. K., fiktivní smlouvu o půjčce datovanou 1. 7. 2010, v níž se K.J. zavázala poskytnout M.K. ve dnech 1. 7. 2010 – 15. 7. 2010 v hotovosti půjčku ve výši 4.000.000 Kč, kterou měl M.K. vrátit do 1. 7. 2013, avšak k reálnému poskytnutí půjčky nikdy nedošlo; dále M.K. jako zástavce uzavřel s K.J. jako zástavním věřitelem dne 23. 9. 2013 zástavní smlouvu k nemovitostem, jejímž předmětem bylo zajištění neexistující pohledávky K.J. ve výši 4.000.000 Kč ze shora uvedené smlouvy o půjčce datované 1. 7. 2010 zástavním právem na majetku M. K. – rodinném domě č. p. XXXXX, zapsaném na LV XXXXX, k. ú. XXXXX, a dne 3. 10. 2013 podali návrh na vklad tohoto zástavního práva do katastru nemovitostí u Katastrálního úřadu pro Olomoucký kraj, Katastrálního pracoviště Prostějov, který byl povolen s účinky ke dni 3. 10. 2013; dále uzavřeli dne 8. 7. 2015 dohodu ve formě notářského zápisu XXXXX se svolením k přímé vykonatelnosti sepsaného notářkou Mgr. Kateřinou Zlámalovou, v němž si potvrdili úhradu částky 1.000.000 Kč na dluh M. K. z fiktivní smlouvy o půjčce datované 1. 7. 2010 a dohodli se, že zbývající 3.000.000 Kč uhradí M.K. do 13. 7. 2015, a na základě tohoto notářského zápisu jako exekučního titulu následně K.J. jako oprávněná zahájila exekuční řízení proti M.K. jako povinnému vedené u soudního exekutora JUDr. Mgr. Jiřího Leskovjana, LL.M., Exekutorský úřad Praha 4, pod sp. zn. 189 EX 15219/15 pro vymožení pohledávky ve výši 3.000.000 Kč s příslušenstvím; a poté s vědomím, že usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 28. 1. 2016, č. j. KSBR 40 INS 1891/2016-A-2, bylo oznámeno zahájení insolvenčního řízení ve věci dlužníka M. K. na základě věřitelského insolvenčního návrhu spol. XXXXX, jež uplatnila svou shora popsanou pohledávku vůči M.K. ve výši 4.059.757 Kč, byla dne 12. 6. 2017 po domluvě M.K. a K.J. na tomto postupu přihlášena do insolvenčního řízení vedeného proti M.K. neexistující pohledávka K.J. ve výši 4.089.486 Kč opírající se o shora popsanou fiktivní smlouvu o půjčce datovanou 1. 7. 2010, a to jako pohledávka zajištěná zástavním právem na rodinném domě č. p. 112, zapsaném na LV XXXXX, k. ú. XXXXX, a jako pohledávka vykonatelná s ohledem na notářský zápis XXXXX ze dne 8. 7. 2015, přičemž důvodem pro uzavření uvedených smluv, notářského zápisu i pro následné přihlášení pohledávky do insolvenčního řízení byla snaha M. K. a K.J. částečně zmařit uspokojení pohledávky spol. XXXXX ve výši 4.059.757 Kč, tím, že spol. XXXXX na svou pohledávku neobdrží takovou částku, jakou by obdržela bez uplatnění této neexistující pohledávky K.J.; jen z důvodu popření pohledávky K.J. ze strany insolvenčního správce co do pravosti a pořadí ke zjištění této neexistující pohledávky v insolvenčním řízení nedošlo;

2/ K.J. sama jako osoba blízká M.K., neboť jsou životními partnery, a také osoba s ním spolupracující, jelikož K.J. je od 23. 6. 2014 společníkem a od 29. 3. 2016 jednatelem společnosti XXXXX, IČ: XXXXX, v níž byl M.K. jednatelem od 23. 6. 2014 do 29. 3. 2016 a v níž byl později M.K. zaměstnán, dále byla K.J. zaměstnána u spol. XXXXX, IČ: XXXXX, v níž byl M.K. od 25. 11. 2006 do 11. 10. 2011 jediným jednatelem a jediným společníkem, dále byla K.J. od 1. 8. 2011 do 31. 8. 2013 zaměstnána u M.K. a od 1. 9. 2013 do 31. 8. 2013 u společnosti XXXXX, IČ: XXXXX, kde byl rovněž ve funkci jednatele od 3. 5. 2012 do 5. 3. 2015 M.K., s vědomím toho, že se M.K. stal ručitelem vůči věřiteli spol. XXXXX, IČ: XXXXX, na základě Ručitelského prohlášení a Dohody o převzetí ručení uzavřené dne 30. 08. 2011 v Brně a zavázal se tak uhradit pohledávku ve výši 8.058.515 Kč za společně a nerozdílně zavázané hlavní dlužníky spol. XXXXX, IČ: XXXXX, a spol. XXXXX, IČ: XXXXX, jejichž byl tehdy jediným jednatelem a jediným společníkem, která činila po zápočtech ze dnů 6. 10. 2011 a 4. 9. 2012 mezi spol. XXXXX a XXXXX jako hlavními dlužníky na straně jedné a spol. XXXXX jako věřitelem na straně druhé částku 4.059.757 Kč, tak přesto uzavřela s M.K. fiktivní smlouvu o půjčce datovanou 1. 11. 2008, v níž se zavázala poskytnout M.K. ve dnech 1. 11. 2008 – 6. 11. 2008 v hotovosti půjčku ve výši 2.000.000 Kč, kterou se M.K. zavázal vrátit do 1. 11. 2011 a k jejímuž reálnému poskytnutí nikdy Shodu s prvopisem potvrzuje Markéta Brázdová

nedošlo, a poté s vědomím, že usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 28. 1. 2016, č. j. KSBR 40 INS 1891/2016-A-2, bylo oznámeno zahájení insolvenčního řízení ve věci dlužníka M. K. na základě věřitelského insolvenčního návrhu spol. XXXXX, jež uplatnila svou shora popsanou pohledávku vůči M.K. ve výši 4.059.757 Kč, přihlásila dne 12. 6. 2017 do insolvenčního řízení vedeného proti M.K. neexistující pohledávku ve výši 2.756.664 Kč opírající se o shora popsanou fiktivní smlouvu o půjčce datovanou 1. 11. 2008, a to jako pohledávku nezajištěnou a nevykonatelnou, přičemž důvodem pro uzavření fiktivní smlouvy o půjčce a pro následné přihlášení pohledávky do insolvenčního řízení byla snaha K.J. částečně zmařit uspokojení pohledávky spol. XXXXX ve výši 4.059.757 Kč, tím, že spol. XXXXX na svou pohledávku neobdrží takovou částku, jakou by obdržela bez uplatnění této neexistující pohledávky K.J.; jen z důvodu popření pohledávky K.J. ze strany insolvenčního správce co do pravosti ke zjištění této neexistující pohledávky v insolvenčním řízení nedošlo, přičemž jednáním pod body 1-2/ mohla K.J. v případě dokonání způsobit spol. XXXXX škodu ve výši 2.142.374,16 Kč danou rozdílem mezi uspokojením ve výši 3.687.123,92 Kč, na něž by spol. XXXXX ke dni 12. 6. 2017 (doručení přihlášky neexistujících pohledávek do insolvenčního řízení) s ohledem na majetek a závazky obžalovaného M.K. k tomuto datu dosáhla při nezohlednění neexistujících pohledávek K.J., a uspokojením ve výši 1.544.749,76 Kč, na něž by spol. XXXXX ke dni 12. 6. 2017 s ohledem na majetek a závazky obžalovaného M.K. k tomuto datu dosáhla při zohlednění neexistujících pohledávek K.J.,

3/ M.K. a B.S. společně po předchozí vzájemné domluvě, s vědomím toho, že se M.K. stal ručitelem vůči věřiteli spol. XXXXX, IČ: XXXXX, na základě Ručitelského prohlášení a Dohody o převzetí ručení uzavřené dne 30. 08. 2011 v Brně a zavázal se tak uhradit pohledávku ve výši 8.058.515 Kč za společně a nerozdílně zavázané hlavní dlužníky spol. XXXXX, IČ: XXXXX, a spol. XXXXX, IČ: XXXXX, jejichž byl tehdy jediným jednatelem a jediným společníkem, která činila po zápočtech ze dnů 6. 10. 2011 a 4. 9. 2012 mezi spol. XXXXX a XXXXX jako hlavními dlužníky na straně jedné a spol. XXXXX jako věřitelem na straně druhé částku 4.059.757 Kč, tak přesto uzavřeli fiktivní smlouvu o půjčce datovanou 1. 7. 2010, dle níž měl B. S., jako osoba spolupracující s M.K., neboť vykonával pro M. K. služby v oblasti vedení účetnictví a působil od 8. 9. 2014 jako předseda dozorčí rady společnosti XXXXX a.s., IČ: XXXXX, v níž M.K. působil jako statutární orgán od 19. 8. 2014 do 24. 7. 2019, půjčit M.K. v hotovosti částku 850.000 Kč, kterou měl M.K. vrátit do 1. 7. 2013, avšak k reálnému poskytnutí půjčky nikdy nedošlo; dále dohodou ze dne 25. 6. 2013 změnili splatnost fiktivní půjčky ze dne 1. 7. 2013 na 31. 12. 2015; dále M.K. jako zástavce uzavřel s B.S. jako zástavním věřitelem dne 24. 9. 2013 zástavní smlouvu k nemovitostem, jejímž předmětem bylo zajištění neexistující pohledávky B.S. ze smlouvy o půjčce datované 1. 7. 2010 ve výši 850.000 Kč zástavním právem na majetku dlužníka – rodinném domě č. p. XXXXX, zapsaném na LV XXXXX, k. ú. XXXXX, a dne 16. 10. 2013 podali návrh na vklad tohoto zástavního práva do katastru nemovitostí u Katastrálního úřadu pro Olomoucký kraj, Katastrálního pracoviště Prostějov, který byl povolen s účinky ke dni 16. 10. 2013; dále uzavřeli dne 25. 9. 2015 Uznání dluhu a dohodu o splátkách dluhu, v níž M.K. neexistující dluh ze smlouvy o půjčce datované 1. 7. 2010 ve výši 850.000 Kč uznal a zavázal se jej uhradit ve 13 splátkách se splatností poslední splátky dne 30. 9. 2017 a ztrátou výhody splátek pro případ prodlení se zaplacením jakékoli splátky; a poté s vědomím, že usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 28. 1. 2016, č. j. KSBR 40 INS 1891/2016-A-2, bylo oznámeno zahájení insolvenčního řízení ve věci dlužníka M. K. na základě věřitelského insolvenčního návrhu spol. XXXXX, jež uplatnila svou shora popsanou pohledávku vůči M.K. ve výši 4.059.757 Kč, byla dne 12. 6. 2017 po domluvě M. K. a B.S. na tomto postupu přihlášena do insolvenčního řízení vedeného proti M.K. neexistující pohledávka B.S. ve výši 909.627 Kč opírající se o shora popsanou fiktivní smlouvu o půjčce datovanou 1. 7. 2010, a to jako pohledávka zajištěná zástavním právem na rodinném domě č. p. XXXXX, zapsaném na LV XXXXX, k. ú. XXXXX, přičemž důvodem pro uzavření uvedených smluv a pro následné přihlášení pohledávky do insolvenčního řízení byla snaha M.K. a B.S. částečně zmařit uspokojení pohledávky spol. XXXXX ve výši 4.059.757 Kč, tím, že spol. Shodu s prvopisem potvrzuje Markéta Brázdová

XXXXX na svou pohledávku neobdrží takovou částku, jakou by obdržela bez uplatnění této neexistující pohledávky B.S.; jen z důvodu popření pohledávky B.S. ze strany insolvenčního správce co do pravosti a pořadí ke zjištění této neexistující pohledávky v insolvenčním řízení nedošlo, přičemž tímto jednáním mohl B.S. v případě dokonání způsobit spol. XXXXX škodu ve výši 352.571,43 Kč danou rozdílem mezi uspokojením ve výši 3.335.190,74 Kč, na něž by spol. XXXXX ke dni 12. 6. 2017 (doručení přihlášky neexistující pohledávky do insolvenčního řízení) s ohledem na majetek a závazky obžalovaného M.K. k tomuto datu dosáhla při nezohlednění neexistující pohledávky B.S., a uspokojením ve výši 2.982.619,31 Kč, na něž by spol. XXXXX ke dni 12. 6. 2017 s ohledem na majetek a závazky obžalovaného M.K. k tomuto datu dosáhla při zohlednění neexistující pohledávky B.S.,

4/ M.K. sám s vědomím toho, že se stal ručitelem vůči věřiteli spol. XXXXX, IČ: XXXXX, na základě Ručitelského prohlášení a Dohody o převzetí ručení uzavřené dne 30. 08. 2011 v Brně a zavázal se tak uhradit pohledávku ve výši 8.058.515 Kč za společně a nerozdílně zavázané hlavní dlužníky spol. XXXXX, IČ: XXXXX, a spol. XXXXX, IČ: XXXXX, jejichž byl tehdy jediným jednatelem a jediným společníkem, která činila po zápočtech ze dnů 6. 10. 2011 a 4. 9. 2012 mezi spol. XXXXX a XXXXX jako hlavními dlužníky na straně jedné a spol. XXXXX jako věřitelem na straně druhé částku 4.059.757 Kč, tak přesto uzavřel s A.S., nar. XXXXX, bytem XXXXX, fiktivní smlouvu o půjčce datovanou 1. 8. 2010, dle níž mu měl A.S. půjčit v hotovosti částku 2.000.000 Kč, kterou měl M.K. vrátit do 1. 8. 2013, avšak k reálnému poskytnutí půjčky nikdy nedošlo; dále M.K. uzavřel s A.S. dne 20. 7. 2013 dohodu o změně splatnosti fiktivní půjčky ze dne 1. 8. 2013 na 31. 12. 2015; dále M.K. jako zástavce uzavřel s A.S. jako zástavním věřitelem dne 25. 9. 2013 zástavní smlouvu k nemovitostem, jejímž předmětem bylo zajištění neexistující pohledávky A.S. ze shora uvedené smlouvy o půjčce datované 1. 8. 2010 zástavním právem na majetku dlužníka – rodinném domě č. p. XXXXX, zapsaném na LV XXXXX, k. ú. XXXXX dne 16. 10. 2013 podal návrh na vklad tohoto zástavního práva do katastru nemovitostí u Katastrálního úřadu pro Olomoucký kraj, Katastrálního pracoviště Prostějov, který byl povolen; dále M.K. jako dlužník uzavřel s A.S. jako věřitelem dne 20. 9. 2015 Uznání dluhu a dohodu o splátkách dluhu, v níž neexistující dluh ze shora uvedené smlouvy o půjčce datované 1. 8. 2010 ve výši 2.000.000 Kč uznal a zavázal se jej uhradit ve 13 splátkách se splatností poslední splátky dne 30. 10. 2017 a ztrátou výhody splátek pro případ prodlení se zaplacením jakékoli splátky; a poté s vědomím, že usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 28. 1. 2016, č. j. KSBR 40 INS 1891/2016-A-2, bylo oznámeno zahájení insolvenčního řízení ve věci dlužníka M.K. na základě věřitelského insolvenčního návrhu spol. XXXXX, jež uplatnila svou shora popsanou pohledávku vůči M.K. ve výši 4.059.757 Kč, byla dne 12. 6. 2017 po domluvě M.K. a A.S. na tomto postupu přihlášena do insolvenčního řízení vedeného proti M.K. neexistující pohledávka A.S. ve výši 1.841.881 Kč opírající se o shora popsanou fiktivní smlouvu o půjčce datovanou 1. 8. 2010, a to jako pohledávka zajištěná zástavním právem na rodinném domě č. p. XXXXX, zapsaném na LV XXXXX, k. ú. XXXXX, přičemž důvodem pro uzavření uvedených smluv a následné přihlášení pohledávky do insolvenčního řízení byla snaha M.K. částečně zmařit uspokojení pohledávky spol. XXXXX ve výši 4.059.757 Kč, tím, že spol. XXXXX na svou pohledávku neobdrží takovou částku, jakou by obdržela bez uplatnění této neexistující pohledávky A.S.; jen z důvodu popření pohledávky A.S. ze strany insolvenčního správce co do pravosti a pořadí ke zjištění této neexistující pohledávky v insolvenčním řízení nedošlo,

5/ M.K. sám s vědomím toho, že se stal ručitelem vůči věřiteli spol. XXXXX, IČ: XXXXX, na základě Ručitelského prohlášení a Dohody o převzetí ručení uzavřené dne 30. 08. 2011 v Brně a zavázal se tak uhradit pohledávku ve výši 8.058.515 Kč za společně a nerozdílně zavázané hlavní dlužníky spol. XXXXX, IČ: XXXXX, a spol. XXXXX, IČ: XXXXX, jejichž byl tehdy jediným jednatelem a jediným společníkem, která činila po zápočtech ze dnů 6. 10. 2011 a 4. 9. 2012 mezi spol. XXXXX a XXXXX jako hlavními dlužníky na straně jedné a spol. XXXXX jako věřitelem na straně druhé částku 4.059.757 Kč, a dále věděl o své povinnosti plynoucí z Ručitelského

Shodu s prvopisem potvrzuje Markéta Brázdová

prohlášení oznámit věřiteli XXXXX veškeré skutečnosti mající vliv na změnu schopnosti plnit závazky dle tohoto prohlášení, zejména zatížení kterékoli jeho nemovitosti právy třetích osob, tak přesto uzavřel dne 24. 3. 2015 jako prodávající kupní smlouvu se spol. XXXXX a.s., IČ: XXXXX, se sídlem č. p. XXXXX, jako kupující, jejímž předmětem byl prodej pozemků parcelní číslo XXXXX zapsaných na LV XXXXX v k. ú. XXXXX, za dohodnutou kupní cenu v celkové výši 2.000.000 Kč, která byla v souladu se smluvním ujednáním uhrazena bezhotovostním převodem do notářské úschovy JUDr. Ireny Bischofové, notářky v Prostějově, z níž měla být vyplacena na bankovní účet č. XXXXX/0100 vedený u Komerční banky a.s. na majitele M. K., avšak z pokynu M. K. byla takto složená kupní cena ve výši 2.000.000 Kč dne 11. 5. 2015 vyplacena na bankovní účet č. XXXXX/100 vedený u Komerční banky a.s. na majitelku K. J., nar. XXXXX, bytem XXXXX, a téměř obratem byla tato finanční částka z bankovního účtu č. XXXXX/0100 použita na nákup pozemků parcelní číslo XXXXX zapsaných na LV XXXXX a LV XXXXX v k. ú. XXXXX, za dohodnutou kupní cenu v celkové výši 650.000 Kč, a dále na běžné platby, např. pojistné u Kooperativa pojišťovna, a.s., platbu u E.ON Distribuce, a.s. či platbu u O2 Czech Republic a.s, a také byla použita k platbám na bankovní účet spol. XXXXX, v níž byl tehdy M.K. jediným jednatelem a K.J. jediným společníkem, a M.K. tak jednal s úmyslem částečně zmařit uspokojení pohledávky spol. XXXXX ve výši 4.059.757 Kč zcizením části svého majetku v podobě kupní ceny, přičemž jednáním pod body 1, 3-5/ mohl M.K. v případě dokonání způsobit spol. XXXXX škodu ve výši 2.514.471,98 Kč danou rozdílem mezi uspokojením ve výši 4.059.757 Kč, na něž by spol. XXXXX ke dni 12. 6. 2017 (doručení přihlášek neexistujících pohledávek K.J., B.S. a A.S. do insolvenčního řízení) s ohledem na majetek a závazky obžalovaného M. K. k tomuto datu dosáhla při nezohlednění neexistujících pohledávek K.J., B.S. a A.S. a při nezcizení části majetku obžalovaného M. K. ve výši 2.000.000 Kč, a uspokojením ve výši 1.545.285,02 Kč, na něž by spol. XXXXX ke dni 12. 6. 2017 s ohledem na majetek a závazky obžalovaného M.K. k tomuto datu dosáhla při zohlednění neexistujících pohledávek K.J., B.S. a A.S. a zcizení části majetku obžalovaného M. K. ve výši 2.000.000 Kč,

6/ M.O. sám jako osoba spolupracující s M.K., s nímž se znal z osobního a obchodního kontaktu, vědom si skutečnosti, že usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 28. 1. 2016, č. j. KSBR 40 INS 1891/2016-A-2, bylo oznámeno zahájení insolvenčního řízení ve věci dlužníka M. K., nar. XXXXX, a to na základě insolvenčního návrhu spol. XXXXX, IČ: XXXXX, jež se domáhala uhrazení své pohledávky vyplývající z Ručitelského prohlášení a Dohody o převzetí ručení uzavřené dne 30. 08. 2011 v Brně mezi M.K. jako ručitelem a spol. XXXXX jako věřitelem, ve výši, která činila po zápočtech ze dnů 6. 10. 2011 a 4. 9. 2012 mezi spol. XXXXX, IČ: XXXXX, a XXXXX, IČ: XXXXX, jako hlavními dlužníky na straně jedné a spol. spol. XXXXX jako věřitelem na straně druhé částku 4.059.757 Kč, tak přesto dne 12. 6. 2017 doručil Krajskému soudu v Brně v rámci insolvenčního řízení vedeného pod sp. zn. KSBR 40 INS 1891/2016 ve věci dlužníka M.K. přihlášku pohledávky ve výši 4.000.000 Kč, která na M.O. byla postoupena na základě uzavřené Smlouvy o postoupení pohledávky ze dne 16. 2. 2015, kdy se jedná o pohledávku vyplývající ze smlouvy o koupi cenných papírů datované 6. 2. 2015 mezi původním věřitelem spol. XXXXX, IČ: XXXXX, zastoupeným M.K., a dlužníkem M.K., splatnou v roce 2045, ačkoli věděl, že postupovaná pohledávka představující kupní cenu za akcie společnosti XXXXX a.s., IČ: XXXXX, nevznikla, protože původní smlouva byla uzavřena účelově a dlužník M.K. neměl nikdy v úmyslu kupní cenu spol. XXXXX, v níž byl tehdy jediným jednatelem i jediným společníkem, hradit, což platilo i pro úplatu za postoupení pohledávky dle Smlouvy o postoupení pohledávky ze dne 16. 2. 2015, kterou neměl v úmyslu hradit postupník M.O., přičemž důvodem, proč na sebe nechal M.O. postoupit neexistující pohledávku, kterou následně uplatnil v insolvenčním řízení vedeném proti M.K., byla snaha částečně zmařit uspokojení pohledávky spol. XXXXX ve výši 4.059.757 Kč, tím, že spol. XXXXX na svou pohledávku neobdrží takovou částku, jakou by obdržela bez uplatnění této neexistující pohledávky M.O.; jen z důvodu popření neexistující pohledávky M.O. ze strany insolvenčního správce co do pravosti ke zjištění této neexistující pohledávky v insolvenčním řízení nedošlo, na což M.O. následně reagoval dne 14. 9. 2023 zpětvzetím přihlášky pohledávky a jeho Shodu s prvopisem potvrzuje Markéta Brázdová

účast jako věřitele v insolvenčním řízení skončila, přičemž tímto jednáním mohl M.O. v případě dokonání způsobit spol. XXXXX škodu ve výši 921.565,87 Kč danou rozdílem mezi uspokojením ve výši 3.335.190,74 Kč, na něž by spol. XXXXX ke dni 12. 6. 2017 (doručení přihlášky neexistující pohledávky do insolvenčního řízení) s ohledem na majetek a závazky obžalovaného M.K. k tomuto datu dosáhla při nezohlednění neexistující pohledávky M.O., a uspokojením ve výši 2.413.624,87 Kč, na něž by spol. XXXXX ke dni 12. 6. 2017 s ohledem na majetek a závazky obžalovaného M.K. k tomuto datu dosáhla při zohlednění neexistující pohledávky M.O..

3. Obžalovanému M.K. byl za tuto trestnou činnost a za sbíhající se zločin podvodu dle § 209 odst. 1, odst. 4 písm. d) trestního zákoníku, jímž byl uznán vinným rozsudkem Okresního soudu v Prostějově ze dne 1. 11. 2018 č. j. 3 T 232/2017-1890, v právní moci ve spojení s usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 24. 7. 2019 č. j. 3 To 34/2019-1979 dnem 24. 7. 2019, podle § 209 odst. 4 trestního zákoníku za použití § 43 odst. 2 trestního zákoníku uložen souhrnný trest odnětí svobody v trvání 54 měsíců. Podle § 56 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku byl obžalovaný zařazen k výkonu uloženého trestu do věznice s ostrahou. Podle § 73 odst. 1, 3 trestního zákoníku byl obžalovanému dále uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu funkce statutárního orgánu či člena kolektivního statutárního orgánu obchodní společnosti nebo družstva zřízených za účelem podnikání na dobu 36 měsíců. Podle § 43 odst. 2 trestního zákoníku byl současně zrušen výrok o trestu z rozsudku Okresního soudu v Prostějově ze dne 1. 11. 2018 č. j. 3 T 232/2017-1890, v právní moci ve spojení s usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 24. 7. 2019 č. j. 3 To 34/2019-1979 dnem 24. 7. 2019, jakož i všechna další rozhodnutí, na tento výrok o trestu obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.
4. Obžalované K.J. byl podle § 222 odst. 3 trestního zákoníku uložen trest odnětí svobody v trvání 12 měsíců a podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 trestního zákoníku jí byl výkon uloženého trestu podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 28 měsíců.
5. Obžalovanému B.S. byl podle § 222 odst. 2 trestního zákoníku uložen trest odnětí svobody v trvání 6 měsíců a podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 trestního zákoníku mu byl výkon uloženého trestu podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 18 měsíců.
6. Obžalovanému M.O. byl podle § 222 odst. 2 trestního zákoníku uložen trest odnětí svobody v trvání 8 měsíců a podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 trestního zákoníku mu byl výkon uloženého trestu podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 20 měsíců.
7. Proti rozsudku podali všichni obžalovaní odvolání, a to do výroku o vině i uložených trestech.
8. Obhájce obžalovaného M.K. podrobně písemně odůvodnil podané odvolání dne 12. 6. 2024. Obžalovaný namítá, že napadený rozsudek je věcně nesprávný a nezákonný, jelikož trpí vadami v podobě nejasnosti a neúplnosti skutkových zjištění, nalézací soud se nevypořádal se všemi okolnostmi významnými pro rozhodnutí, jsou zde pochybnosti o správnosti skutkových zjištění a k objasnění věci je třeba provádět důkazy další, došlo k porušení ustanovení trestního zákona a uložený trest je nepřiměřeně přísný. Základním předpokladem pro dovození případné trestní odpovědnosti obžalovaného je to, že je zde (resp. byl) existentní závazek obžalovaného vůči obchodní společnosti XXXXX. Uvedenou problematikou se okresní soud zabývá podrobně na s. 16 až 21 napadeného rozsudku. Nalézací soud dospěl k závěru, že je zde závazek obžalovaného ve výši 4.059.757,- Kč vůči věřiteli spol. XXXXX, který se stal splatným dne 23. 11. 2012. Své úvahy a právní hodnocení tedy nalézací soud odvíjí od toho, že výše splatného závazku obžalovaného vůči spol. XXXXX činí částku 4.059.757,- Kč. Obžalovaný namítá, že závěry nalézacího soudu ohledně údajného závazku vůči spol. XXXXX nejsou správné. Okresní soud v Prostějově v první řadě odmítl námitku obhajoby, že obžalovaný byl k podpisu Ručitelského prohlášení a Dohody o převzetí ručení ze dne 30. 8. 2011 přinucen. V tomto směru je však nalézacímu soudu potřeba vytknout, že nevyhodnotil všechny provedené důkazy, které se uvedeného týkají. Především jde o to, že provedenými důkazy bylo prokázáno, že jednatel spol. XXXXX P.A. byl již v minulosti pravomocně odsouzen pro spáchání trestného činu vydírání, což Shodu s prvopisem potvrzuje Markéta Brázdová

má bezesporu zásadní význam pro posouzení, zda se terčem obdobného jednání nestal i samotný obžalovaný. Okresní soud však tuto velice podstatnou okolnost zcela pominul a v napadeném rozsudku ji vůbec nehodnotí. Obhajoba trvá na tom, že případný závazek obžalovaného vůči spol. XXXXX nemohl činit 4.059.757,- Kč, ale maximálně částku ve výši 1.014.884,- Kč. Okresní soud na základě důkazních návrhů obhajoby zajistil vyjádření představitelů společnosti XXXXX S. a K..S. s ohledem na odstup času neuvedl žádné podstatné skutečnosti. K. však potvrdil, že na listině založené na č.l. 1259 spisu ze dne 21. 2. 2018 se nachází jeho pravý podpis s tím, že listina vznikla na základě dokladů dostupných společnosti. Vyjádření K. je podstatné z toho důvodu, že v inkriminované listině se hovoří právě o provedení zápočtu, čímž tedy K. existenci zápočtu potvrdil. Pokud byl zápočet proveden, tak to ovšem znamená, že pohledávka spol. XXXXX rozhodně nemůže činit částku ve výši 4.059.757,- Kč. Závěr o pohledávce spol. XXXXX za obžalovaným ve výši 4.059.757,- Kč tedy nebyl učiněn s jistotou (bez důvodných pochybností), jak je pro účely trestního řízení nezbytné. Obhajoba musí vznést zásadní výhrady ke způsobu, jakým nalézací soud po právní stránce posoudil skutek popsany pod bodem 5 výrokové části napadeného rozsudku. Pro přehlednost je vhodné připomenout, že se jedná o situaci, kdy obžalovaný prodal část svého nemovitého majetku, přičemž kupní cena ve výši 2.000.000,- Kč nebyla zaslána z notářské úschovy na bankovní účet obžalovaného, ale na bankovní účet obžalované K.J.. Obžalovaný v průběhu trestního řízení výše popsanou transakci nerozporoval, nicméně na svoji obhajobu opakovaně uvedl, že dané prostředky ve výši 2.000.000,- Kč K. J. půjčil. Přes takto naznačenou obhajobu okresní soud odmítl uvedenou částku 2.000.000,- Kč zahrnout do majetku obžalovaného (což je mimo jiné podstatné pro výpočet údajně způsobené škody). Takový postup soudu je principiálně vadný. Okresní soud pomíjí, že pokud obžalovaný prostředky půjčil obžalované K. J., tak vůči jmenované disponuje pohledávkou (z titulu vrácení poskytnuté zápůjčky) ve výši 2.000.000,- Kč. Tato pohledávka představuje aktivum, které by mělo být zahrnuto do majetku obžalovaného, což však okresní soud neučinil. Snad jen pro úplnost je potřebné doplnit, že nemůže obstát námitka o případném promlčení pohledávky, jelikož zatím nebylo provedeno žádné dokazování, které by se týkalo splatnosti uvedené pohledávky. Další námitka obhajoby se týká posouzení subjektivní stránky trestného činu poškození věřitele ve vztahu k jednání popsanému pod bodem 5 výroku napadeného rozsudku. Okresní soud jednání obžalovaného posoudil jako pokračující trestný čin, který byl dle názoru okresního soudu spáchán ukončením posledního dílčího útoku, k čemuž došlo dne 12.6.2017, kdy byly do insolvenčního řízení obžalovaného přihlášeny pohledávky věřitelů (viz zejména odst. 7 na s. 11 napadeného rozsudku). Jednání pod bodem 5 výroku napadeného rozsudku se měl obžalovaný dopustit v květnu roku 2015. Z provedeného dokazování jednoznačně vyplynulo, že i pokud by se v květnu roku 2015 do majetku obžalovaného nepočítaly ony prostředky ve výši 2.000.000,- Kč, tak obžalovaný v dané době (období května roku 2015) disponoval majetkem, jehož hodnota převyšovala pohledávku spol. XXXXX. Z tohoto úhlu pohledu je dle názoru obhajoby nutno posuzovat jednání, kterého se dle okresního soudu měl obžalovaný dopustit v květnu roku 2015. V dané době zde totiž byla prokazatelně možnost uspokojit pohledávku spol. XXXXX z jiného majetku obžalovaného mimo oněch zmiňovaných 2.000.000,- Kč. Nemohlo tedy dojít k naplnění objektivní stránky trestného činu poškození věřitele a obžalovaný současně nemohl jednat zaviněně, nemohl jednat v úmyslu poškodit svého věřitele spol. XXXXX. Obhajoba namítá, že nalézací soud nesprávně stanovil hodnotu majetku obžalovaného ke dni 12. 6. 2017. Pokud jde o hodnotu nemovitého majetku obžalovaného k uvedenému datu, tak danou problematikou se nalézací soud zabývá u jednotlivých položek nemovitého majetku v odst. 38 až 52 napadeného rozsudku. Nalézací soud výslovně uvádí, že pokud u některé nemovitosti byla jeho cena určena vícero znaleckými posudky, tak vycházel z té ceny, která byla pro obžalovaného nejvýhodnější, tedy z ceny nejvyšší. V tomto směru musí obhajoba nalézacímu soudu vytknout, že postup, který popisuje, nedodržel. Okresní soud provedl důkaz insolvenčním spisem (v insolvenčním řízení obžalovaného), nicméně pominul, že v tomto se nalézá znalecký posudek č. 6141/2019 ze dne 23. 9. 2019 zpracovaný Znaleckým a oceňovacím ústavem s.r.o., který stanovil obvyklou cenu

Shodu s prvopisem potvrzuje Markéta Brázdová

nemovitého majetku obžalovaného ke dni 11. 4. 2017 (okresní soud považuje za rozhodné datum 12. 6. 2017). Odborné závěry tohoto znaleckého posudku okresní soud pominul, což způsobuje, že celkový výpočet údajné škody, který nalézací soud provedl, je zcela špatný. Pro příklad to lze demonstrovat na spoluvlastnickém podílu obžalovaného o velikosti id. $\frac{1}{2}$ na pozemcích parcela č. XXXXX, XXXXX a XXXXX v k.ú. XXXXX. Hodnotou uvedených nemovitostí se nalézací soud zabývá v odst. 38 napadeného rozsudku a uvádí, že znalkyně Ing. Schulmeisterová stanovila obvyklou cenu na částku 1.307.590,- Kč a Znalecký a oceňovací ústav s.r.o. na částku 2.300.000,- Kč, a proto soud vychází z částky 2.300.000,- Kč, která je pro obžalovaného příznivější. Okresní soud však pominul, že zde je výše uvedený posudek, který stanovil obvyklou cenu na částku 2.615.000,- Kč (tedy ještě o dalších 315.000,- Kč vyšší). Vyšší obvyklé ceny byly v uvedeném znaleckém posudku stanoveny i u dalších nemovitostí obžalovaného. Je tedy zřejmé, že nebylo vycházeno z cen, které jsou pro obžalovaného nejpríznivější, a proto je výpočet provedený ze strany nalézacího soudu nesprávný. Je to dáno tím, že není správně určena celková hodnota majetku obžalovaného ke dni 12. 6. 2017, jak ji soud uvedl v odst. 64 na s. 44 napadeného rozsudku. Pokud jde o otázku majetku obžalovaného, tak dle názoru obhajoby nalézací soud přistoupil nesprávně i k problematice akcií společnosti XXXXX a.s., které obžalovaný v rozhodné době vlastnil (viz odst. 59 an. napadeného rozsudku). Pokud jde o hodnotu uvedených akcií, tak obžalovaný k důkazu předložil znalecký posudek ze dne 3. 3. 2021 zpracovaný Znaleckým a oceňovacím ústavem s.r.o. č. 6390/2021, který stanovil tržní hodnotu daných akcií ke dni 24.3.2015 na částku 22.708.000,- Kč. Uvedený znalecký posudek vycházel z toho, že hlavním majetkem společnosti bylo know – how, který znalec Ing. Jan Krestýn ve znaleckém posudku č. 47/2014 ze dne 29. 8. 2014 oceňoval. Okresní soud následně nechal zpracovat znalecký posudek Ústavem oceňování majetku při Ekonomické fakultě Vysoké školy báňské – Technické univerzity Ostrava, z něhož vyplynulo, že akcie měly hodnotu zápornou (viz s. 41 napadeného rozsudku). Z pohledu obhajoby je podstatné, že o závěrech ústavního znaleckého posudku o záporné hodnotě akcií se obžalovaný dozvěděl až v průběhu trestního řízení. Do doby zpracování uvedeného ústavního znaleckého posudku vycházel obžalovaný z posudku Ing. Krestýna a posudku Znaleckého a oceňovacího ústavu s.r.o., o nichž neměl důvod pochybovat, z nichž tržní hodnota akcií vyplývala v milionech Kč. Jinými slovy řečeno až do zpracování ústavního znaleckého posudku žil obžalovaný v domněnku, že tržní hodnota akcií, které vlastní, je minimálně v milionových hodnotách. Z tohoto úhlu pohledu je dle názoru obhajoby nutno posuzovat subjektivní stránku jednání obžalovaného. Nelze totiž dovodit jeho úmysl poškodit svého věřitele, když vycházel z toho, že vlastní majetek, jehož hodnota převyšuje pohledávku věřitele za jeho osobou. V této souvislosti lze poukázat na způsob, jakým se nalézací soud vypořádal s hodnotou dědictví obžalovaného po jeho otci (viz zejména odst. 45 napadeného rozsudku). Okresní soud dovodil, že závěť, kterou otec obžalovaného zanechal, je platná, a proto obžalovanému z dědictví náleží pouze podíl o velikosti $\frac{1}{8}$. Pro účely stanovení hodnoty majetku obžalovaného ke dni 12. 6. 2017 však okresní soud vycházel z dědictvého podílu o velikosti $\frac{1}{2}$, jelikož ke dni 12. 6. 2017 obžalovaný o existenci závěti nevěděl, a proto mohl spoléhat na to, že jako nepominutelný dědic obdrží podíl minimálně o velikosti $\frac{1}{2}$. Naprosto totožně by mělo být nazíráno i na problematiku akcií. Ke dni 12. 6. 2017 totiž rovněž obžalovaný nevěděl o žádných skutečnostech, z nichž by mohl dovodit, že hodnota jím vlastněných akcií není v milionových hodnotách, ale že jejich hodnota je záporná. O takových skutečnostech se obžalovaný dozvěděl až mnohem později z ústavního znaleckého posudku. Okresní soud by tedy měl ve všech případech obžalovanému „měřit stejným metrem“ a i v případě akcií (obdobně jako u dědictví) by měl vycházet z toho, že ke dni 12. 6. 2017 obžalovaný nevěděl o tom, že by akcie neměly mít tržní hodnotu vyplývající z posudku Ing. Krestýna a Znaleckého a oceňovacího ústavu s.r.o. Obhajoba se domnívá, že nalézací soud nesprávně posoudil i pasiva (tedy závazky) obžalovaného. Nalézací soud v odst. 66 a násl. napadeného rozsudku rozebírá pohledávku věřitele Z.M., která byla přihlášena do insolvenčního řízení obžalovaného. Obhajoba namítá, že tato pohledávka neměla být do pasiv obžalovaného nalézacím soudem vůbec zahrnuta. Daná pohledávka je představována smluvní

Shodu s prvopisem potvrzuje Markéta Brázdová

pokutou ve výši 4.000.000,- Kč vycházející z výše uvedeného ručitelského prohlášení. Obžalovaný se měl v ručitelském prohlášení zavázat, že věřiteli (spol. XXXXX) oznámí jakékoliv skutečnosti, které by mohly mít vliv na schopnost obžalovaného plnit dluhy, zejména zcizení či zatížení kterékoliv z nemovitostí, které ke dni 30. 8. 2011 vlastnil. Smluvní pokuta byla vyúčtována za údajné porušení uvedené povinnosti obžalovaným tím, že tento neoznámil spol. XXXXX uzavření dne 23. 9. 2013 zástavní smlouvy s K. J., uzavření dne 22. 8. 2013 kupní smlouvy s K. J., uzavření dne 14. 9. 2013 kupní smlouvy s K. J. a uzavření dne 14. 9. 2013 kupní smlouvy s K. J.. Obhajoba v prvé řadě namítá, že obžalovaný žádnou oznamovací povinnost neměl, jelikož uzavření výše uvedených smluv nemělo vliv na schopnost obžalovaného plnit dluhy. Obžalovaný totiž v době uzavření uvedených smluv měl další majetek – jak vyplynulo z provedeného dokazování – jehož hodnota převyšovala pohledávku spol. XXXXX. Přestože obžalovaný uvedenou oznamovací povinnost neměl, tak uzavření výše popsanych smluv s K. J. spol. XXXXX z opatrnosti oznámil. Tato skutečnost plyne z insolvenčního spisu ve věci insolvenčního řízení vedeného s obžalovaným. Konkrétně je možno poukázat na podání obžalovaného označené jako Odvolání proti usnesení Krajského soudu v Brně č.j. KSBŘ 40 INS 1891/2016 ze dne 11. 4. 2017. Uvedené podání je datováno dne 15. 5. 2017 a Krajskému soudu v Brně bylo doručeno dne 17. 5. 2017. Uvedené podání je založeno na čl. A-37 insolvenčního spisu v insolvenčním řízení obžalovaného, které je vedeno u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. KSBŘ 40 INS 1891/2016. Na s. 6 uvedeného odvolání obžalovaný poukazuje na to, že při schůzkách se zástupci spol. XXXXX (P.A. a M.Š.) jmenované upozorňoval, že již mnohokrát nakupoval a prodával nemovitosti a že tak bude činit i nadále a že jmenované na to upozorňuje. Dokonce je v uvedeném odvolání poukázáno na písemné upozornění ze dne 27. 11. 2014 (číslo podacího lístku XXXXX), kterým bylo upozornění provedeno. I pokud by tedy odvolací soud dospěl k závěru, že obžalovaný dle ručitelského prohlášení oznamovací povinnost vůči spol. XXXXX měl, tak obžalovaný tuto svoji oznamovací povinnost splnil. V neposlední řadě obžalovaný namítá, že pohledávka Z. M. do pasiv obžalovaného neměla být vůbec zahrnuta, jelikož tato je v rozporu s dobrými mravy. Do pasiv neměla být zahrnuta ani pohledávka společnosti XXXXX, a.s. (dále jen jako „spol. XXXXX“), kterou se nalézací soud blíže zabývá v odst. 70 na s. 46 a 47 napadeného rozsudku. Pohledávka se týká toho, že obžalovaný byl uznán vinným rozsudkem Okresního soudu v Prostějově ze dne 1. 11. 2018, č.j. 3 T 232/2017-1890 ve spojení s usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 24. 7. 2019, č.j. 3 To 34/2019-1979. Uvedený rozsudek nabyl právní moci dne 24. 7. 2019. Uvedeným rozsudkem byla obžalovanému uložena povinnost k náhradě škody spol. XXXXX ve výši 92.090 EUR s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % od 23. 3. 2018 do zaplacení. Nalézací soud hodnotí majetek obžalovaného (tedy aktiva i pasiva) ke dni 12. 6. 2017. Pohledávka spol. XXXXX však vznikla na základě právní moci rozhodnutí soudu až dne 24. 7. 2019, tedy po rozhodném datu 12. 6. 2017. Dle právního názoru obhajoby nemůže obstát názor okresního soudu, že daná pohledávka spol. XXXXX vznikla již v roce 2014, kdy se vůči ní obžalovaný dopustil podvodného jednání, pro které byl posléze pravomocně odsouzen. Z pohledu obhajoby je klíčové, že obžalovaný po celou dobu popíral, že by se vůči spol. XXXXX jakéhokoliv podvodného jednání dopustil. Ke dni 12. 6. 2017 (což je rozhodné datum dle názoru okresního soudu) tedy obžalovaný rozhodně nemohl vědět, že v červenci 2019 bude pravomocně uznán vinným z jednání, které popírá, na základě čehož vznikne pohledávka spol. XXXXX. Pokud okresní soud dospívá k opačnému závěru, tak je to absolutní popření principu presumpce neviny. Ke dni 12. 6. 2017 totiž nebyl obžalovaný za žádné jednání vůči spol. XXXXX pravomocně uznán vinným, naopak spáchání jakéhokoliv trestného činu vůči spol. XXXXX popíral, a proto je třeba vycházet z toho (v souladu s principem presumpce neviny), že ke dni 12. 6. 2017 ještě žádná pohledávka spol. XXXXX za obžalovaným neexistovala. K pohledávce spol. XXXXX by tedy dle právního názoru obhajoby mělo být přistupováno naprosto totožným způsobem jako k dědictví po otci obžalovaného. Tedy tak, že obžalovaný ke dni 12. 6. 2017 o existenci pohledávky spol. XXXXX nevěděl stejně jako k uvedenému datu nevěděl o existenci závěti jeho otce. Nad rámec výše uvedeného považuje obhajoba za nutné alespoň stručně reagovat na skutečnosti uváděné

soudem v odst. 25 na s. 23 napadeného rozsudku, z nichž nalézací soud dovozuje údajnou koordinaci postupů mezi obžalovanými v této trestní věci. Okresní soud se pozastavuje nad tím, že dokumenty u jednotlivých obžalovaných jsou podobné. Z pohledu obhajoby na tom nelze shledávat cokoliv zvláštního, ba právě naopak je to zcela pochopitelné. Pokud si totiž obžalovaný půjčoval jako dlužník prostředky od několika věřitelů, tak je logické, že smluvní podklady nechal vytvořit jednou a tyto podklady byly následně použity u vícero osob, které obžalovanému půjčovaly finanční prostředky. Rovněž nemůže obstát závěr okresního soudu, že přihlášky pohledávek obžalovaných byly do insolvenčního řízení obžalovaného zaslány poštou a doručeny v časovém rozmezí několika minut. Podstatné je – a plyne to z insolvenčního rejstříku – že přihlášky byly zasílány poštou. Časový okamžik, kdy přihlášky budou následně doručeny krajskému soudu, však odesílatel přihlášky není s to jakkoliv ovlivnit, a proto z daného časového údaje nelze cokoliv dovozovat, jak to činí okresní soud. Obžalovaný tak navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek v celém rozsahu zrušil z důvodů dle ustanovení § 258 odst. 1 písm. b), c), d), e) trestního řádu a následně v souladu s ustanovením § 259 odst. 1 trestního řádu věc vrátil soudu prvního stupně.

9. Dne 20. 9. 2024 obhájce obžalovaného M.K. písemně doplnil podané odvolání tak, že již v podaném odvolání obhajoba poukazovala na to, že Okresní soud v Prostějově nesprávně určil hodnotu majetku obžalovaného k rozhodnému datu 12. 6. 2017. Obhajoba poukazovala na to, že okresní soud provedl důkaz insolvenčním spisem (v insolvenčním řízení obžalovaného), nicméně pominul, že v tomto se nalézá znalecký posudek č. 6141/2019 ze dne 23. 9. 2019 zpracovaný Znaleckým a oceňovacím ústavem s.r.o., který stanovil obvyklou cenu nemovitého majetku obžalovaného ke dni 11. 4. 2017 (okresní soud považuje za rozhodné datum 12. 6. 2017). Z pohledu obhajoby je nutné v této souvislosti zdůraznit, že daný znalecký posudek splňuje všechny zákonné náležitosti včetně příslušného poučení, a proto je tento znalecký posudek použitelný jako důkaz ve smyslu ustanovení § 110a zákona č. 141/1961 Sb., trestní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen jako „trestní řád“) i pro účely trestního řízení vedeného s obžalovaným. Odborné závěry tohoto znaleckého posudku okresní soud pominul, což způsobuje, že celkový výpočet údajné škody, který nalézací soud provedl, je zcela špatný. U nemovitostí, které okresní soud započítal do majetku obžalovaného, totiž byla uvedeným znaleckým posudkem stanovena vyšší cena, než cena, z níž vycházel v napadeném rozsudku okresní soud, a to o částku 328.200,- Kč vyšší, než cena těchto nemovitostí, z níž vycházel v napadeném rozsudku okresní soud. Okresní soud v napadeném rozsudku opakovaně uvedl (viz kupř. závěr odst. 38), že akceptuje námitku obhajoby ohledně vyššího ocenění a ve prospěch obžalovaného vychází z ocenění na vyšší částku. Z výše uvedeného přehledu je však zřejmé, že tímto „pravidlem“, které okresní soud na mnoha částech napadeného rozsudku popisuje, se sám důsledně neřídil. Zmíněná částka ve výši 328.200,- Kč se na první pohled nemusí jevit jako „závratně“ vysoká. Dle názoru obhajoby jsou však spíše podstatné důsledky toho, že okresní soud vycházel z nižších cen nemovitostí (tedy v neprospěch obžalovaného). Důsledkem je totiž to, že celý „výpočet“ prezentovaný okresním soudem ve vztahu k osobě obžalované v odst. 81 a 82 napadeného rozsudku je chybný, jelikož do něj byla dosazena nesprávná hodnota majetku obžalovaného (okresní soud nevycházel z té ceny majetku obžalovaného, která je pro něj nejpríznivější, což je v rozporu se zásadou in dubio pro reo). Za tohoto stavu věci tedy nemůže obstát vynesený výrok o vině, kdy bude nutné doplnit dokazování minimálně o zmíněný znalecký posudek (popř. doplnit dokazování v širším rozsahu, pokud to bude po doplnění dokazování znaleckým posudkem potřebné) a závěry tohoto doplněného dokazování vyhodnotit a opětovně ve věci posléze rozhodnout. Námitku nesprávného určení hodnoty majetku obžalovaného k rozhodnému dni obhajoba v podaném odvolání ze dne 12. 6. 2024 nevztáhla pouze k nemovitému majetku, ale rovněž k akciím společnosti XXXXX a.s., které obžalovaný v rozhodné době vlastnil. Ve vztahu k hodnotě uvedených akcií je potřeba na tomto místě pro přehlednost zrekapitulovat, že obhajoba k důkazu předložila znalecký posudek ze dne 3. 3. 2021 zpracovaný Znaleckým a oceňovacím ústavem s.r.o. č. 6390/2021, který stanovil tržní hodnotu daných akcií ke dni 24. 3. 2015 na částku

Shodu s prvopisem potvrzuje Markéta Brázdová

22.708.000,- Kč. Uvedený znalecký posudek vycházel z toho, že hlavním majetkem společnosti bylo know – how, který znalec Ing. Jan Krestýn ve znaleckém posudku č. 47/2014 ze dne 29. 8. 2014 oceňoval. Okresní soud následně nechal zpracovat znalecký posudek Ústavem oceňování majetku při Ekonomické fakultě Vysoké školy báňské – Technické univerzity Ostrava, z něhož vyplynulo, že akcie měly hodnotu zápornou. Obhajoba již dříve upozornila na fakt (aniž by však na to okresní soud reagoval), že o závěrech ústavního znaleckého posudku o záporné hodnotě akcií se obžalovaný dozvěděl až v průběhu trestního řízení. Do doby zpracování uvedeného ústavního znaleckého posudku vycházel obžalovaný z posudku Ing. Krestýna a posudku Znaleckého a oceňovacího ústavu s.r.o., o nichž neměl důvod pochybovat, z nichž tržní hodnota akcií vyplývala v milionech Kč. S touto majetkovou hodnotou jako součástí svého majetku tedy obžalovaný počítal (zcela v dobré víře) až do doby, kdy se dozvěděl v průběhu trestního řízení o závěrech ústavního znaleckého posudku, který nechal zpracovat Okresní soud v Prostějově. Obžalovaný zaslal právní zástupkyni společnosti XXXXX (dále jen jako „spol. XXXXX“) Mgr. N. přípis ze dne 20. 10. 2014 označený jako „Návrh na mimosoudní vyrovnání“. Uvedený přípis včetně podacího lístku prokazujícího jeho odeslání dne 23. 10. 2014 je přiložen k důkazu k předmětnému podání. Obžalovaný v přípise uvádí, že je vlastníkem akcií společnosti XXXXX a.s. a navrhuje vyrovnání spočívající v tom, že by převedl do vlastnictví protistrany 5 kusů akcií v nominální hodnotě 5.000.000,- Kč, přičemž 1 kus akcie je v hodnotě 1.000.000,- Kč. Mgr. N. na přípis obžalovaného reagovala sdělením ze dne 27. 11. 2024, v němž uvedla, že její klient bude akceptovat pouze peněžité plnění, nikoliv tedy nabízený převod akcií. Obhajoba se domnívá, že nově doložené listiny jen potvrzují dřívější argumentaci obhajoby v tom směru, že až do doby seznámení se se závěry ústavního znaleckého posudku vycházel obžalovaný zcela v dobré víře z toho, že vlastní akcie v milionové hodnotě. O tomto svědčí popsána snaha o mimosoudní vyrovnání a korespondence s Mgr. N.. Pokud totiž obžalovaný inicioval mimosoudní řešení, které by spočívalo v převodu určitého počtu akcií, tak musel být přesvědčen o jejich hodnotě. Pokud by totiž obžalovaný v dané době věděl o tom, že akcie hodnotu nemají (resp., že mají zápornou hodnotu, jak později konstatoval znalecký ústav), tak by mimosoudní řešení spočívající v převodu akcií nikdy neinicioval, jelikož by mu muselo být zřejmé, že protistrana nikdy nepřistoupí na to, aby do jejího vlastnictví byly obžalovaný převedeny bezcenné akcie. Obhajoba musí dále vznést zásadní námitky vůči tomu, jak okresní soud k rozhodnému datu vyhodnotil pasiva (tedy závazky) obžalovaného. Tyto námitky se týkají především závazku obžalovaného vůči údajnému věřiteli Z.M. (viz odst. 66 až 68 odůvodnění napadeného rozsudku). Z insolvenčního spisu ve věci obžalovaného (v postavení dlužníka) byla k důkazu provedena přihláška pohledávky Z.M. za obžalovaným ze dne 12. 1. 2017 (jedná se o přihlášku č. P2).

Z přihlášky se podává, že Z.M. přihlásil nezajištěnou pohledávku ve výši 4.000.000,- Kč. Pokud jde o důvod vzniku pohledávky (právní titul), tak tato měla vzniknout v důsledku údajného porušení povinnosti obžalovaného dle Ručitelského prohlášení a Dohody o převzetí ručení ze dne 30. 8. 2011 (dále jen jako „ručitelské prohlášení“). V přihlášce je poukazováno na to, že obžalovaný se v ručitelském prohlášení zavázal oznámit věřiteli (kterým byla tehdy spol. XXXXX) jakoukoliv změnu kontaktních a jiných údajů a jakékoliv skutečnosti, které by mohly mít vliv na změnu schopnosti obžalovaného plnit závazky dle ručitelského prohlášení, zejména pak: a) zcizení či zatížení právy třetích osob (zástavní právo apod.) kterékoliv z nemovitostí, jejichž byl obžalovaný vlastníkem ke dni podpisu ručitelského prohlášení, b) zcizení majetkových účastí v obchodních společnostech (akcií, obchodních podílů apod.), a to s tím, že v případě nesplnění této informační povinnosti se obžalovaný zavázal uhradit spol. XXXXX smluvní pokutu ve výši 1.000.000,- Kč za každé jednotlivé porušení. V přihlášce pohledávky je tvrzeno, že obžalovaný celkem ve 4 případech u nemovitých věcí, které měl ve svém vlastnictví ke dni podpisu ručitelského prohlášení, tyto nemovitosti zcizil a zatížil právy třetích osob (konkrétně se jedná o následující: a) zřízení zástavního práva na základě smlouvy ze dne 23. 9. 2013 uzavřené s K. J. jako zástavním věřitelem ve vztahu k rodinnému domu č.p. XXXXX na pozemku parcela č. st. XXXXX v k.ú. XXXXX, b) zcizení nemovitostí nacházejících se v k.ú. XXXXX na K. J. na základě kupní smlouvy ze dne

Shodu s prvopisem potvrzuje Markéta Brázdová

22. 8. 2013, c) zcizení nemovitostí nacházejících se v k.ú. XXXXX na K. J. na základě kupní smlouvy ze dne 14. 9. 2013, d) zcizení nemovitostí nacházejících se v k.ú. XXXXX na K.J. na základě kupní smlouvy ze dne 14. 9. 2013). Uzavřením výše uvedených 4 smluv měl obžalovaný porušit svoji informační povinnost dle ručitelského prohlášení, a proto ho spol. XXXXX vyzvala k úhradě smluvní pokuty v celkové výši 4.000.000,- Kč (1.000.000,- Kč za každé porušení). Pohledávka spol. XXXXX za obžalovaným byla následně postoupena na Z.M., který se jako věřitel přihlásil do insolvenčního řízení. Již v podaném odvolání obhajoba obecně poukázala na to, že obžalovaný žádnou oznamovací povinnost neměl, jelikož uzavření výše uvedených smluv (s K.J.) nemělo vliv na schopnost obžalovaného plnit své závazky dle ručitelského prohlášení. Obžalovaný totiž měl další majetek – jak vyplynulo z provedeného dokazování – jehož hodnota převyšovala pohledávku spol. XXXXX (v podrobnostech viz dále). K podpisu ručitelského prohlášení došlo dne 30. 8. 2011. V ručitelském prohlášení byla sjednána informační (či oznamovací) povinnost obžalovaného vůči věřiteli (tehdy se jednalo o spol. XXXXX) pro případ skutečnosti, která by mohla mít vliv na změnu schopnosti obžalovaného plnit závazky podle ručitelského prohlášení. Informační povinnost obžalovaného by tedy nastoupila pouze v případě, že by nastaly skutečnosti, které by v konečném důsledku měly vliv na schopnost obžalovaného plnit závazky vůči spol. XXXXX. Následně je v ručitelském prohlášení obsažen demonstrativní výčet (viz použité slovo zejména) toho, co je možno za takové skutečnosti považovat, mimo jiné je zde uvedeno zcizení či zatížení právy třetích osob nemovitostí, které vlastnil obžalovaný ke dni podpisu ručitelského prohlášení. Z celkového ujednání je však zřejmé, že vždy musí být splněna základní podmínka spočívající v tom, že se musí jednat o skutečnost mající vliv na změnu schopnosti obžalovaného plnit jeho závazky podle ručitelského prohlášení. Jinými slovy řečeno, pokud by obžalovaný kupř. zcizil nemovitost, kterou vlastnil ke dni podpisu ručitelského prohlášení, nicméně takový převod majetku by neměl vliv na jeho schopnost plnit závazky, tak by obžalovaný sjednanou informační povinnost neměl. 12. Obžalovaný nezpochybňuje, že s K. J. uzavřel tři výše uvedené kupní smlouvy a jednu výše uvedenou zástavní smlouvu. Uzavření těchto smluv, kterými došlo jednak ke zřízení zástavního práva a jednak k převodu nemovitostí, však dle právního názoru obhajoby nemělo vliv na změnu schopnosti obžalovaného plnit závazky dle ručitelského prohlášení, a proto obžalovaný neměl povinnost uzavření daných smluv oznámit věřiteli (tj. spol. XXXXX). V předmětné trestní věci bylo v pořadí poprvé rozhodnuto rozsudkem Okresního soudu v Prostějově ze dne 22. 4. 2022, č.j. 3 T 183/2020-4143 (dále jen jako „rozsudek OS 1“). Rozsudkem OS 1 byl obžalovaný pro část jednání pravomocně zproštěn podané obžaloby, což ostatně okresní soud zmiňuje i v aktuálně napadeném rozsudku (viz odst. 5 napadeného rozsudku). Jednání, pro které byl obžalovaný podané obžaloby pravomocně zproštěn, spočívalo v tom, že obžalovaný měl jako prodávající uzavřít s K. J. jako kupující celkem tři kupní smlouvy (ze dne 22. 8. 2013 ohledně nemovitostí v k.ú. XXXXX, ze dne 14.9.2013 ohledně nemovitostí v k.ú. XXXXX a ze dne 14. 9. 2013 ohledně nemovitostí v k.ú. XXXXX), kterými měl dle obžaloby na K. J. převést účelově nemovitosti za nízkou a podhodnocenou cenu. Dle obžaloby se měl obžalovaný tímto jednáním zbavit části svého majetku, aby na tento majetek nedosáhla spol. XXXXX jako věřitel, čímž měl obžalovaný způsobit spol. XXXXX škodu. Okresní soud dospěl k závěru, že popsané jednání obžalovaného není trestním činem a rozhodl o zproštění obžaloby. Zdůvodnění zprošťujícího výroku je obsaženo v odst. 9 a 10 rozsudku OS 1. Okresní soud poukázal na to, že se jednalo o kupní smlouvy uzavřené ve dnech 22. 8. 2013 a 14. 9. 2013. Dle okresního soudu bylo nutné se zabývat – jak namítala i obhajoba – tím, zda a jaký jiný majetek a v jaké hodnotě měl obžalovaný k uvedeným datům (tj. 22. 8. 2013 a 14. 9. 2013). Provedeným dokazováním bylo prokázáno (a ztotožnil se s tím i sám okresní soud), že obžalovaný vlastnil následující majetek: a) spoluvlastnický podíl o velikosti 1/2 na pozemku parcela č. XXXXX v k.ú. XXXXX, b) pozemky parcela č. XXXXX v k.ú. XXXXX, c) spoluvlastnický podíl o velikosti 1/2 na pozemcích parcela č. XXXXX v k.ú. XXXXX. Podle znaleckého posudku č. XXXXX/2021 zpracovaného Znaleckým a oceňovacím ústavem s.r.o. (viz čl. 3457 trestního spisu) činila cena uvedených nemovitostí 600.000,- Kč, 2.100.000,- Kč a

Shodu s prvopisem potvrzuje Markéta Brázdová

2.000.000,- Kč, tedy celkem 4.700.000,- Kč. Dále z provedeného dokazování vyplynulo, že v dané době obžalovaný vlastnil dvě vozidla, přičemž ze zmíněného znaleckého posudku vyplynula jejich cena ve výši 540.000,- Kč bez DPH v případě vozidla Audi Q7 a ve výši 154.000,- Kč bez DPH v případě vozidla Škoda Superb. Pokud sečteme hodnotu nemovitostí a vozidel (viz výše), tak to celkově činí částku 5.394.000,- Kč. Okresní soud tedy v odst. 10 rozsudku OS 1 uzavřel, že obžalovaný měl jiný majetek v hodnotě převyšující pohledávku věřitele spol. XXXXX, ze kterého byl schopen kompletně tuto pohledávku uspokojit, a proto bylo rozhodnuto zprošťujícím výrokem. S ohledem na skutečnosti uvedené v předešlém odstavci tedy dle názoru obhajoby neměl obžalovaný oznamovací povinnost vůči spol. XXXXX. Základní podmínkou pro nastoupení oznamovací povinnosti bylo, aby se jednalo o skutečnost mající vliv na změnu schopnosti obžalovaného plnit závazky dle ručitelského prohlášení vůči spol. XXXXX. Je faktem, že obžalovaný část svého nemovitého majetku převedl na K. J., resp. tento zatížil, nicméně z výše uvedených skutečností je naprosto zřejmé, že v době těchto převodů, resp. zřízení zatížení, disponoval obžalovaný dalším majetkem minimálně v hodnotě 5.394.000,- Kč, který mohl být postižitelný pro účely úhrady pohledávky spol. XXXXX. Obžalovaný si tedy ponechal majetek dostatečné hodnoty, a proto převod či zatížení části jeho majetku nemělo vliv na jeho schopnost plnit závazky dle ručitelského prohlášení. Obžalovaný tedy oznamovací povinnost dle ručitelského prohlášení vůbec neměl, a proto je pohledávka Z. M. ve výši 4.000.000,- Kč zcela neoprávněná a vůbec s ní v rámci pasiv obžalovaného nemělo být okresním soudem počítáno. Z výše popsaného se navíc podává i naprosto schizofrenní přístup okresního soudu. Okresní soud totiž na straně jedné zprošťuje obžalovaného z důvodu, že přes zcizení a zatížené části nemovitého majetku měl další majetek v hodnotě převyšující pohledávku, aby okresní soud současně na straně druhé vytýkal obžalovanému, že zcizení a zatížení části jeho majetku mělo vliv na jeho schopnost plnit závazky, a proto má povinnost hradit smluvní pokutu. Konečně je potřeba uvést, že nemůže obstát případná námitka, že insolvenční správce obžalovaného pohledávku Z. M. nepopřel. V této souvislosti je podstatné zdůraznit, že přezkumné jednání se v insolvenčním řízení obžalovaného konalo dne 10. 4. 2019. Z protokolu z přezkumného jednání je zřejmé, že insolvenční správce pohledávku uznal. V době konání přezkumného jednání však insolvenčnímu správci nebyly známy skutečnosti popsané výše, a proto na jejich základě případně ani nemohl přistoupit k popření pohledávky Z. M.. Výše zmiňovaný znalecký posudek totiž byl zpracován až dne 4. 2. 2021, první hlavní líčení se v předmětné trestní věci konalo dne 4. 10. 2021 a první rozsudek okresního soudu byl vynesena dne 22. 4. 2022. Je tedy zjevné, že skutečnosti, které by byly pro insolvenčního správce pádným důvodem k popření pohledávky Z. M., vyplynuly najevo až s velkým časovým odstupem po konání přezkumného jednání, u kterého mohl insolvenční správce danou pohledávku nejpozději popřít. Obžalovaný oznamovací povinnost dle ručitelského prohlášení neměl (v podobnostech viz výše). Přestože obžalovaný uvedenou oznamovací povinnost neměl, tak uzavření výše popsaných smluv s K. J. spol. XXXXX z opatrnosti (na základě rady svého právního zástupce) oznámil. Tato skutečnost plyne - jak bylo již stručně uvedeno v podaném odvolání - z insolvenčního spisu ve věci insolvenčního řízení vedeného s obžalovaným. Konkrétně je možno poukázat na podání obžalovaného označené jako Odvolání proti usnesení Krajského soudu v Brně č.j. KSBR 40 INS 1891/2016 ze dne 11. 4. 2017. Uvedené podání je datováno dne 15. 5. 2017 a Krajskému soudu v Brně bylo doručeno dne 17. 5. 2017. Uvedené podání je založeno na čl. A-37 insolvenčního spisu v insolvenčním řízení obžalovaného, které je vedeno u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. KSBR 40 INS 1891/2016. Na s. 6 uvedeného odvolání obžalovaný poukazuje na to, že při schůzkách se zástupci spol. XXXXX (P. A. a M.Š.) jmenované upozorňoval, že již mnohokrát nakupoval a prodával nemovitosti a že tak bude činit i nadále a že jmenované na to upozorňuje. Dokonce je v uvedeném odvolání poukázáno na písemné upozornění ze dne 27. 11. 2014 (číslo podacího lístku XXXXX), kterým bylo upozornění provedeno. Již v květnu roku 2017 tedy obžalovaný poukazoval v rámci insolvenčního řízení na to, že oznámení předpokládané v ručitelském prohlášení provedl. Uvedené obžalovaný prokazuje přiloženým oznámením ze dne 27. 11. 2014, které zaslal právní zástupkyni spol. XXXXX Mgr. N. doporučeně, jak se podává z

Shodu s prvopisem potvrzuje Markéta Brázdová

podacího lístku ze dne 27.11.2014, XXXXX. Jedná se o podací lístek, který je zmiňován ve výše uvedeném odvolání. Je tedy zřejmé, že obžalovaný svoji oznamovací povinnost splnil, byť k tomu dle ručitelského prohlášení (s ohledem na podmínky stanovené v ručitelském prohlášení) nebyl vůbec povinen. I z tohoto důvodu tedy pohledávka Z.M. za obžalovaným ve výši 4.000.000,- Kč vůbec není oprávněná a neměla by tedy být do pasiv zahrnuta. Pokud by soud dospěl k závěru – i přes skutečnosti výše uvedené – že pohledávka za obžalovaným z titulu smluvní pokuty je opodstatněná, tak obhajoba namítá, že výše smluvní pokuty je zcela zjevně nepřiměřená. V tomto směru se tedy obhajoba neztotožňuje s opačným názorem, který vyslovil okresní soud v odst. 68 napadeného rozsudku. Ručitelské prohlášení bylo podepsáno dne 30. 8. 2011. Posuzovat smluvní pokutu je nutné dle právní úpravy zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen jako „obchodní zákoník“), a to s odkazem na ustanovení § 261 odst. 4 obchodního zákoníku. Obhajoba se domnívá, že pokud by soud dospěl k závěru o oprávněnosti práva na smluvní pokutu, tak by měl její výši ve smyslu ustanovení § 301 obchodního zákoníku moderovat, jelikož výše smluvní pokuty je zcela zjevně nepřiměřeně vysoká. Ustanovení § 301 obchodního zákoníku stanoví, že nepřiměřeně vysokou smluvní pokutu může soud snížit s přihlédnutím k hodnotě a významu zajišťované povinnosti, a to až do výše škody vzniklé do doby soudního rozhodnutí porušením smluvní povinnosti, na kterou se vztahuje smluvní pokuta. K náhradě škody vzniklé později je poškozený oprávněn do výše smluvní pokuty podle § 373 a násl. Obchodní zákoník nestanovil pro rozhodování soudu o tom, zda je smluvená pokuta nepřiměřená, žádná jiná kritéria než hodnotu a význam zajišťované povinnosti. Soud bude tedy muset v každém případě vážit konkrétní okolnosti toho kterého případu. S ohledem na uvedené je potřebné si uvědomit, že smluvní pokuta sankcionovala případné nesplnění oznamovací povinnosti, a to částkou ve výši 1.000.000,- Kč za každé jednotlivé nesplnění oznamovací povinnosti. Je třeba uvážit, za co konkrétně je v předmětném případě smluvní pokuta ve výši 1.000.000,- Kč (za jednotlivé porušení) např. uplatňována. Smluvní pokuta je požadována za to, že obžalovaný neoznámil věřiteli uzavření kupní smlouvy ze dne 22. 8. 2013, kterou převedl do vlastnictví K.J. pozemky parcela č. XXXXX v k.ú. XXXXX. Znaleckým posudkem č. XXXXX/2021 zpracovaným Znaleckým a oceňovacím ústavem s.r.o. (posudek založen v trestním spise na č.l. 3725) byla stanovena cena obvyklá výše uvedených nemovitostí na částku ve výši 270.000,- Kč. Obžalovaný tedy převedl nemovitosti v hodnotě 270.000,- Kč, tento převod (resp. uzavření kupní smlouvy) údajně neoznámil věřiteli (spol. XXXXX), za což je po něm nárokována smluvní pokuta ve výši 1.000.000,- Kč (tedy smluvní pokuta, která svojí výší více než třikrát převyšuje hodnotu, resp. obvyklou cenu, daných nemovitostí). Obdobně je možno poukázat na to, že smluvní pokuta ve výši 1.000.000,- Kč je dále požadována za to, že obžalovaný údajně neoznámil uzavření kupní smlouvy ze dne 14. 9. 2013, kterou byly do vlastnictví K.J. převedeny pozemky parcela č. XXXXX a XXXXX v k.ú. XXXXX za kupní cenu ve výši 3.000,- Kč. Údajně neoznámení převodu pozemků za kupní cenu 3.000,- Kč je tedy sankcionováno smluvní pokutou ve výši 1.000.000,- Kč (!!!). Již jen z tohoto porovnání je dle právního názoru obhajoby zřejmé, že je třeba výši smluvní pokuty moderovat. Nelze se ztotožnit s názorem okresního soudu v odst. 68 napadeného rozsudku, kde je uvedeno, že smluvní pokuta musí být dostatečně odrazující. S uvedeným je možno se ztotožnit pouze obecně. Vždy je však potřeba přihlédnout ke specifikům každého případu jaké v této věci. Navíc okresní soud při posuzování přiměřenosti výše smluvní pokuty tuto porovnává pouze s výší pohledávky, ale vůbec se kupř. nezabývá porovnáním výše smluvní pokuty s obvyklou cenou nemovitostí, jejichž neoznámený převod je smluvní pokutou sankcionován. V závěru odst. 68 napadeného rozsudku se okresní soud zabývá změnou judikatury Nejvyššího soudu k otázce přiměřenosti smluvní pokuty a její moderace (viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 11.1.2023, sp. zn. 31 Cdo 2273/2022). Okresní soud konstatuje, že tato změna judikatury souvisí s přijetím nového občanského zákoníku (zákon č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů) a nedotýká se tedy právní úpravy obchodního zákoníku, resp. ustanovení § 301 obchodního zákoníku. Obhajoba se domnívá, že tyto úvahy okresního soudu by bylo možno za určitých podmínek akceptovat pro účely civilního

Shodu s prvopisem potvrzuje Markéta Brázdová

řízení, nicméně nelze je už akceptovat pro účely řízení trestního. Pro oblast trestního práva hmotného platí, že podle pozdějšího zákona se posuzuje trestnost jen tehdy, jestliže to je pro pachatele příznivější (viz ustanovení § 2 odst. 1 trestního zákoníku). Uvedené dle obhajoby neplatí pouze pro trestní předpisy, ale rovněž pro předpisy mimotrestní. Pokud byl tedy přijat v mezidobí nový občanský zákoník a jeho úprava a navazující judikatura k ní (v otázce smluvní pokuty) je pro obžalovaného v této trestní věci příznivější, tak je dle právního názoru obhajoby potřeba použít tuto pozdější a příznivější (z pohledu dopadů na obžalovaného v trestním řízení) právní úpravu, přestože se jedná o právní předpisy v oblasti práva civilního.

10. V podrobném písemném vyhotovení odvolání obžalované K.J., vypracovaném obhájcem, obžalovaná namítá, že řízení, které napadenému rozsudku předcházelo je postiženo vadou, když byla porušena ustanovení, jimiž se má zabezpečit objasnění věci, skutková zjištění soudu prvního stupně jsou nejasná, neúplná a soud prvního stupně se v napadeném rozsudku nevypořádal se všemi okolnostmi významnými pro rozhodnutí a o správnosti skutkových zjištění soudu prvního stupně vznikají významné pochybnosti a je třeba v řízení provádět další dokazování. Podle skutkových závěrů soudu prvního stupně prezentovaných ve výroku o vině pod bodem 1) a 2) napadeného rozsudku se obžalovaná měla dopustit protiprávního jednání spočívajícího v tom, že v přihlášce pohledávek ze dne 12. 6. 2017, kdy uplatnila v insolvenčním řízení vedeném proti spoluobžalovanému K. fiktivní pohledávky z titulu dvou smluv o půjčce uzavřených se spoluobžalovaným dne 1. 7. 2010 a dne 1. 11. 2008, když podle závěrů soudu k poskytnutí plnění z těchto smluv ze strany obžalované nedošlo a tímto jednáním se měla pokusit zmařit částečně uspokojení věřitele spoluobžalovaného K. společnosti XXXXX, která měla mít za obžalovaným K. pohledávku ve výši 4.059.757,- Kč. Tímto jednáním se měla dopustit trestného činu označeného výše, kdy měla údajně jednat ve spolupachatelství. Předně je třeba zmínit, že v této věci napadený rozsudek okresního soudu je rozsudkem v pořadí již druhým, když původní rozhodnutí bylo mimo jiné i k odvolání obžalované odvolacím soudem zrušeno v celé odsuzující části a věc vrácena soudu prvního stupně. K pokynu odvolacího soudu upravil nalézací soud skutkové věty tak, jak plyne ve vztahu k obžalované z výroků pod body č. 1) a 2). V odvolání proti prvnímu zrušenému rozsudku obžalovaná rovněž namítala, že skutkové věty rozsudku nevystihují její údajné protiprávní jednání v tom smyslu, že z nich neplyne jednoznačně, jaká škoda měla být údajným protiprávním jednáním obžalované způsobena. Odvolací soud naznačil soudu prvního stupně při rozhodnutí o odvolání, jak je třeba způsobenou škodu vypočíst a s jakými skutečnostmi je třeba se v dalším řízení vypořádat. Okresní soud postup nastíněný odvolacím soudem sice uplatnil, avšak podle obžalované podle obžalované jsou jeho závěry i v tomto případě vadné, když do odvolacím soudem naznačeného vzorce nalézací osud dosadil nesprávné hodnoty. Podle obžalované a konečně i podle názoru nalézacího soudu spolu otázka majetkové situace obžalovaného K. (a tedy i posouzení jeho viny) a odvolatelky úzce souvisejí. Obžalovaná namítá, že podle ní se nalézací soud nevypořádal správným způsobem s otázkou, výše pohledávky společnosti XXXXX, když výše pohledávky za obžalovaným K. nebyla v rámci trestního řízení dostatečným způsobem zkoumána. Soud prvního stupně hodnotil skutečnou výši pohledávky, jako otázku předběžnou, aniž vzal v úvahu námitky a obranu obžalovaného K. uplatněné proti výši tvrzené pohledávky v rámci insolvenčního řízení, ale i v rámci řízení vedeného u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 41Cm 106/2012. Skutečnou výši pohledávky dovodil okresní soud toliko z listin (smluv), na které v odůvodnění napadeného rozsudku odkazuje a ze zápočtů a částečných úhrad na základě nichž došlo ke snížení původní tvrzené pohledávky. Je třeba zdůraznit, že o skutečné výši pohledávky XXXXX nebylo dosud v žádném řízení pravomocně rozhodnuto, a to ani v rámci incidenčního sporu v insolvenčním řízení. Podle obžalované okresní soud nesprávně pominul vyjádření K., které je součástí spisu, podle kterého došlo k dalšímu započtení na tvrzenou pohledávku společnosti XXXXX a tedy výše této pohledávky nemůže odpovídat soudem tvrzené částce, ale musí být nižší. Vyjádření bývalého prokuristy je v rozporu s tvrzeními dalších svědků, kteří na rozdíl od něj byli v řízení vyslechnuti. Nicméně soud se nijak nepokusil rozpor v těchto verzích vyjasnit a měl tak podle obžalované v tomto vycházet z varianty Shodu s prvopisem potvrzuje Markéta Brázdová

pro obžalované příznivější v souladu se základními zásadami trestního práva. Stejně tak nalézací soud nijak nezohlednil námitky obžalovaného K. vůči pohledávkám dalších osob uplatněným v insolvenčním řízení (M.), které měly také nepochybně zásadní vliv na posouzení celkových závazků tohoto obžalovaného vůči dalším osobám, jež pak mají zásadní vliv na výpočet soudu vztahující se k míře uspokojení poškozené společnosti v insolvenčním řízení. Smluvní pokuta uplatněná v rámci této tvrzené pohledávky je zcela nepřiměřená všem okolnostem, které byly obhajobou obžalovaného K. uváděny. S otázkou existence této pohledávky se okresní soud vypořádal jak po stránce skutkové, tak po stránce právní zcela nesprávně, jelikož z koncepce smlouvy, ze které má tato pohledávka plynout je zjevné, že nárok na smluvní pokutu vůbec nevznikl. Za chybný považuje obžalovaná i postup soudu spočívající v tom, že na straně majetku obžalovaného K. bere za rozhodný dne datum 12. 6. 2017. Pokud však počítá s hodnotou majetku na straně aktiv, pak vychází ze znaleckých posudků, které hodnotu jednotlivých věcí stanovují k datumům odlišným, když z vyjádření například S. je zřejmé, že hodnota zejména nemovitých věcí se v průběhu času podstatným způsobem měnila a jejich hodnota rostla. Výpočty soudu jsou minimálně s ohledem na výše uvedené nesprávné a nemůže tak obstát ani skutkový závěr o tvrzené výši škody, který je součástí skutkových vět týkajících se obžalované. Stejně tak pokud jde o naplnění všech znaků skutkové podstaty shora uvedeného trestného činu se zaměřením na subjektivní stránku se okresní soud podle obžalované nevypořádal se všemi okolnostmi důležitými pro rozhodnutí. Okresní soud na jednu stranu poukazuje na skutečnost, že obžalovaná podala do insolvenčního řízení přihlášku, nicméně zcela opomněl další důležitou skutečnost, že stejně tak obžalovaná v rámci insolvenčního řízení uvedla, že pro případ schválení oddlužení dlužníka, bude požadovat uspokojení pouze ve zlomkové výši. Tato okolnost svědčí o tom, že obžalovaná neměla rozhodně v úmyslu krátit uspokojení žádného z věřitelů ani poškozené. Stejně tak je třeba zmínit okolnost, že k uzavření smluv o půjčce mezi obžalovaným K. a odvolatelkou mělo dojít časově podstatně dříve, než vznikla pohledávka, která byla následně postoupena na poškozenou. S touto skutečností se rovněž okresní soud v odůvodnění jeho rozhodnutí nijak nevypořádal v rámci jeho hodnotící činnosti, když vznik jednotlivých smluv není jednoznačným způsobem zpochybněn. Zpochybňováno je toliko skutečné plnění podle těchto uzavřených smluv, kdy okresní soud uzavřel, že s ohledem na majetkové poměry obžalované nemohla údajně takové částky podle uzavřených smluv poskytnout. Tento závěr opřel okresní soud o finanční šetření k osobě obžalované. Spisový materiál k obžalované však obsahuje pouze dílčí zprávy k jejím poměrům, které samy o sobě nemohou vyloučit, že obžalovaná měla k dispozici jiné finanční prostředky, z jiných zdrojů. Pokud taková možnost není jednoznačně vyloučena, pak nelze dospět ke kategorickým závěrům o majetkové situaci obžalované, jak nesprávně činí okresní soud. Závěr o údajné fiktivnosti uzavřených smluv o půjčce dovodil pak soud dále z toho, že jednotlivé smlouvy mají mít údajně shodná vyjádření v textech. Dále pak z toho, že přihlášky jednotlivých pohledávek měly být insolvenčnímu soudu doručeny s minutovými časovými odstupy. K první domněnce obžalovaná namítá, že v případě v zásadě jednoduché smlouvy o půjčce při obdobných podmínkách jsou formulační podobnosti pochopitelné, zvláště pak v situaci, kdy v pozici dlužníka ve všech případech figuruje stejná osoba. Pokud jde o doručení přihlášek do insolvenčního řízení, pak je i z listin založených v insolvenčním spise zjevné, že jednotlivé přihlášky byly soudu doručeny poštou. Není tedy možné, aby byly soudu doručovány jednotlivými věřiteli v časových intervalech, jak uvádí nesprávně soud. Pokud jsou tak jednotlivé přihlášky ve spise žurnalizovány s blízkým časovým odstupem, je to zjevně způsobeno postupem insolvenčního soudu, a nikoliv odrazem jednání kteréhokoliv z obžalovaných. Odvolatelka tak považuje takové hodnocení za zcela mylné a tendenční a z těchto úvah nelze dovodit žádný jednoznačný závěr, jak nesprávně činí soud prvního stupně. Obžalovaná je tak přesvědčena, že skutkové závěry soudu prvního stupně jsou nedůvodné a neodůvodněné, okresní soud se v napadeném rozsudku nevypořádal se všemi podstatnými okolnostmi případu, vycházel z důkazů, které nezapadají do časového rámce a souvislostí věci a jeho rozhodnutí spočívá i na nesprávném právním hodnocení. O vině odvolatelky tak podle ní vznikají za současné důkazní situace významné pochybnosti. Za dané

Shodu s prvopisem potvrzuje Markéta Brázdová

důkazní situace, kdy nejsou vyjasněny základní otázky ve vztahu k naplnění všech znaků skutkové podstaty žalovaného trestného činu, měla být odvolatelka obžaloby zproštěna. S ohledem na uvedené obžalovaná navrhl, aby odvolací soud napadené rozsudek z podnětu jí podaného odvolání podle ustanovení § 258 odst. 1 písm. a), b) a c), odst. 2 tr.ř. zrušil ve všech výrocích týkajících se její osoby a podle ustanovení § 259 odst. 1 tr. ř. vrátil věc v přezkoumávaném rozsahu soudu prvního stupně.

11. Obžalovaný B.S. písemně odůvodnil napadený rozsudek tak, že ničeho, co je mu kladeno za vinu, se nedopustil, rozhodnutí okresního soudu vnímá jako nespravedlivé a nezákonné a proti všem výrokům se v zákonné lhůtě odvolává.
12. Obžalovaný M.O. odůvodnil své odvolání písemně tak, že proti rozsudku se odvolává v plném rozsahu, kdy se závěry okresního soudu nesouhlasí. Ničeho nezákonného se nedopustil a údajnou vinu popírá.
13. U veřejného zasedání před odvolacím soudem obhájce obžalovaného M.K. odkázal v plném rozsahu na písemné odůvodnění odvolání, včetně důkazních návrhů před odvolacím soudem, s poukazem na předkládaný důkaz – zprávu Probační a mediační služby ČR k osobě obžalovaného M.K. ze dne 10. 12. 2024 zdůraznil, že i kdyby odvolací soud dospěl k závěru o vině, trest uložený obžalovanému je nepřiměřeně přísný, když předchozí trest odnětí svobody splnil svůj účel, k trestné činnosti došlo dávno před vykonáním trestu a není na něj důvod působit tak přísným a represivním trestem. Závěrem navrhl, aby byl napadený rozsudek zrušen a věc byla vrácena soudu prvního stupně.
14. Obhájce obžalované K.J. u veřejného zasedání odkázal v plném rozsahu na písemné odůvodnění odvolání a navrhl, aby byl napadený rozsudek zrušen a věc byla vrácena soudu prvního stupně.
15. Státní zástupkyně s poukazem na správnost a zákonnost napadeného rozsudku u veřejného zasedání navrhl, aby byla podaná odvolání zamítnuta.
16. Nutno připomenout, že ve věci se jedná již o druhé meritorní rozhodnutí nalézacího soudu, když původní rozsudek okresního soudu v Prostějově ze dne 22. 4. 2022 č. j. 3 T 183/2020-4143 byl usnesením zdejšího soudu ze dne 17. 1. 2023 č. j. 4 To 154/2022-4192 dle § 258 odst. 1 písm. b), c) trestního řádu v odsuzující části zrušen a věc byla dle § 259 odst. 1 trestního řádu vrácena soudu prvního stupně.
17. Veřejné zasedání o odvolání bylo konáno v nepřítomnosti všech obžalovaných. Těm bylo řádně doručeno vyznění o konání veřejného zasedání, lhůta k přípravě k veřejnému zasedání byla u všech obžalovaných zachována a obžalovaní K.J. a B.S. se bez omluvy k veřejnému zasedání nedostavili. Obžalovaný M.O. sice požádal o odročení veřejného zasedání a svou žádost doložil lékařskou zprávou, avšak odvolací soud dotazem u lékaře, který zprávu vystavil, zjistil, že zdravotní stav obžalovaného mu nebrání v účasti u veřejného zasedání. Rovněž obžalovaný M.K. požádal (opakovaně) o odročení veřejného zasedání ze zdravotních důvodů a k žádosti předložil lékařskou zprávu, avšak bez toho, přes předchozí upozornění ze strany odvolacího soudu, že by obsahovala sdělení ošetřujícího lékaře v tom směru, že zdravotní stav neumožňuje obžalovanému účastnit se veřejného zasedání. Žádostem tak nebylo vyhověno.
18. Všechna odvolání byla podána včas, oprávněnými osobami a obsahovala veškeré náležitosti obsahu odvolání dle § 249 odst. 1 trestního řádu. Odvolací soud tak neshledal důvody pro jejich odmítnutí nebo zamítnutí ve smyslu § 253 odst. 1, 3 trestního řádu. Z podnětu podaných odvolání tak odvolací soud v souladu s ustanovením § 254 odst. 1, 3 trestního řádu napadený rozsudek přezkoumal v celém rozsahu, jakož i správnost postupu řízení, které napadenému rozsudku předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad.
19. V řízení, které předcházelo napadenému rozsudku, bylo důsledně postupováno v souladu s ustanoveními trestního řádu, zejména pak s těmi, které mají zabezpečit řádné objasnění věci a

Shodu s prvopisem potvrzuje Markéta Brázdová

právo obžalovaných na obhajobu. Řízení není zatíženo žádnými podstatnými vadami, které by mohly mít vliv na správnost a zákonnost přezkoumávané části rozsudku, ostatně to v podaných odvoláních nebylo ani namítáno. Nebyl proto shledán důvod pro zrušení rozsudku podle § 258 odst. 1 písm. a) trestního řádu.

20. Svá skutková zjištění soud prvního stupně v napadeném rozsudku řádně v souladu s ustanoveními § 125 trestního řádu rozvedl, ta odpovídají výsledkům provedeného dokazování, jsou úplná a správná. Současně dostatečným způsobem odůvodnil, proč dalším návrhům na doplnění dokazování nevyhověl (bod 95 odůvodnění napadeného rozsudku). Odvolací soud u veřejného zasedání doplnil dokazování pouze zprávou Probační a mediační služby k osobě obžalovaného M. K., jak bylo navrženo obhajobou.
21. Pokud jde o další návrhy obžalovaného M. K. na provedení důkazů před odvolacím soudem, a to znaleckým posudkem č. 6141/2019 ze dne 23. 9. 2019 zpracovaným Znaleckým a oceňovacím ústavem s.r.o., návrhem na mimosoudní vyrovnání ze dne 20. 10. 2014, včetně podacího lístku, vyjádřením Mgr. N. ze dne 27. 11. 2014 a oznámením ze dne 27. 11. 2014, včetně podacího lístku, těmto odvolací soud nevyhověl, když dospěl k závěru, že dokazování bylo provedeno v dostatečném rozsahu a uvedené důkazy by k objasnění skutkového stavu nic nového nepřinesly. Pokud jde o znalecký posudek z 23. 9. 2019, obvyklá cena nemovitého majetku obžalovaného ke dni spáchání trestné činnosti byla bez důvodných pochybností zjištěna (viz níže bod 30 odůvodnění tohoto usnesení), ostatní navrhované důkazy pak nemohly v žádném případě zvrátit závěr nalézacího (i odvolacího – viz níže odst. 25 odůvodnění tohoto usnesení) soudu o tom, že si obžalovaný M.K. musel být vědom bezcennosti akcií společnosti XXXXX a.s.
22. Soud prvního stupně zhodnotil důkazy tak, jak mu to ukládá ustanovení § 2 odst. 6 trestního řádu. Je třeba zdůraznit, že je právem soudu prvního stupně hodnotit provedené důkazy a odvolacímu soudu nepřísluší zasahovat do volného hodnocení důkazů soudem prvního stupně, pokud není v rozporu se zásadami formální logiky, pokud nejde o případ důkazů opomenutých či pokud zjištěný skutkový stav není v rozporu s obsahem provedených důkazů, což v tomto případě odvolací soud nezjistil.
23. Z podrobného odůvodnění napadeného rozsudku (odst. 10–94) je zřejmé, na základě jakých úvah vzal nalézací soud obhajobu všech obžalovaných za vyvrácenou a jejich vinu v rozsahu, vymezeném pod jednotlivými body napadeného rozsudku, za prokázanou. Přitom nijak nevybočil z mezí zásady volného hodnocení důkazů (viz předchozí odstavec), jeho skutkové i právní závěry jsou v odůvodnění napadeného rozsudku logicky a zcela vyčerpávajícím způsobem rozvedeny. Odvolací soud konstatuje, že hodnocení důkazů soudem prvního stupně nejen respektuje, ale až na jedinou výjimku (viz níže odst. 30 odůvodnění tohoto usnesení) se s ním ztotožňuje, protože na hodnotící pasáže z odůvodnění napadeného rozsudku odkazuje. Proto se v další části tohoto odůvodnění bude zabývat toliko konkrétními odvolacími námitkami obžalovaných M.K. a K.J., když odvolání obžalovaných B.S. a M.O. obsahovala pouze obecný nesouhlas s rozhodnutím o jejich vině, bez uvedení další argumentace.
24. Jde-li o odvolací námitky obžalovaných M.K. a K.J. ve vztahu k samotné existenci závazku obžalovaného vůči obchodní společnosti XXXXX, již v prvním rozsudku nalézacího soudu, jakož i v předchozím kasačním usnesení zdejšího soudu, bylo konstatováno, že obhajoba obžalovaného M.K., že byl k podpisu Ručitelského prohlášení a Dohody o převzetí ručení z 30. 8. 2011 donucen, byla vyvrácena, přičemž nelze než v tomto směru opětovně poukázat zejména na svědeckou výpověď svědka D.K.. Námitka obžalovaného M. K., že soud prvního stupně nijak nehodnotil, že jednatel spol. XXXXX P. A. byl již v minulosti pravomocně odsouzen pro spáchání trestného činu vydírání, je v situaci, kdy svědek K. popsal okolnosti a průběh jednání před podpisem předmětných listin a vyloučil jakýkoliv nátlak na obžalovaného, nedůvodná (viz odst. 15 odůvodnění napadeného rozsudku). Soud prvního stupně se následně v souladu se závazným pokynem odvolacího soudu patřičně věnoval otázce obžalovaným namítaného zápočtu

Shodu s prvopisem potvrzuje Markéta Brázdová

vzájemných pohledávek mezi společnostmi XXXXX s.r.o. a XXXXX Dospěl-li po doplnění dokazování, konkrétně po výsledku svědků T.S. a L.S., k tomu, že k zápočtu nedošlo, když dohoda ze dne 28. 7. 2011 nebyla podepsána osobou oprávněnou za společnost XXXXX s.r.o. jednat, ani v tomto směru mu nelze nic vytknout. Obžalovaným M.K. zmiňované vyjádření K., že podepsal listinu na č.l. 1259 spisu ze dne 21. 2. 2018, ve které se hovoří o provedení zápočtu, v žádném případě neprokazuje opak. Z pohledu odvolacího soudu tak soud prvního stupně posoudil existenci, výši i splatnost pohledávky obžalovaného vůči XXXXX správně, bez důvodných pochybností (viz odst. 14–21 odůvodnění napadeného rozsudku).

25. K údajnému nesprávnému určení hodnoty akcií společnosti XXXXX a.s., jak namítal obžalovaný M.K. v průběhu celého trestního řízení, možno konstatovat, že touto otázkou se zabývaly soud nalézací i soud odvolací ve svých předchozích rozhodnutích a soud prvního stupně nyní opětovně podrobně v odůvodnění napadeného rozsudku (odst. 59–63) rozvádí, proč ani v této části nebylo možno obhajobě přisvědčit. Tvrzení obžalovaného, že o záporné hodnotě akcií se dozvěděl až v průběhu trestního řízení, nutno odmítnout: Odvolací soud na tomto místě opakuje svůj závěr ze svého předchozího kasačního rozhodnutí (odst. 18), že: „*Jelikož obžalovaný M.K. byl v minulosti statutárním zástupcem i této společnosti, nepochybně věděl, že uvedené know-how nikdy negenerovalo ve společnosti XXXXX, s.r.o. ani XXXXX, a.s. žádný relevantní hospodářský výsledek a s ohledem na své podnikatelské zkušenosti si musel být tak vědom i toho, že ocenění tohoto know-how je zcela iluzorní a nikoliv veřejně obchodovatelné akcie společnosti XXXXX, a.s. nejsou a nikdy nebyly likvidním majetkem, který by mohl případně použít k uspokojení poškozeného, případně dalších svých věřitelů...*“, na kterém nemá důvodu nic měnit.
26. Obžalovaný M.K. namítal rovněž to, že do pasiv obžalovaného neměla být zahrnuta pohledávka Z. M. (závazek obžalovaného ze smluvní pokuty pro opakované porušení informační povinnosti), s poukazem na skutečnost, že obžalovaný informační povinnost neměl, ale i kdyby ji měl, tak ji splnil, a navíc je výše smluvní pokuty nemravná (tuto skutečnost namítala i obžalovaná K.J.). Jde-li o platnost a výši, případně moderační právo soudu, ve vztahu k předmětné smluvní pokutě, odvolací soud se zcela ztotožňuje s argumentací soudu prvního stupně v odůvodnění napadeného rozsudku (odst. 66–69). Je – li namítáno, že současná právní úprava smluvní pokuty v režimu nového občanského zákoníku je oproti předešlé úpravě obchodním zákoníkem pro obžalovaného příznivější, a měla tak být ve smyslu § 2 odst. 1 trestního zákoníku aplikována, tomuto závěru nelze přisvědčit. Citované ustanovení se vztahuje pouze k časové působnosti a použitelnosti zákonů, které obsahují trestněprávní normy. Takovými zákony dřívější obchodní zákoník ani nový občanský zákoník nejsou. Argumentuje-li nyní obžalovaný M.K.(nově) tím, že svou informační povinnost splnil tím, že zástupce spol. XXXXX s.r.o. upozorňoval, že již mnohokrát nakupoval a prodával nemovitosti a že tak bude činit i nadále a nejpozději je upozornil písemně dne 27. 11. 2014 (což má prokazovat podací lístek č. XXXXX), nelze než poukázat na argumentaci nalézacího soudu, se kterou se odvolací soud ztotožňuje (bod 67 odůvodnění napadeného rozsudku), že: „*...je legitimní, že věřitel chtěl být informován o změnách majetkové situace obž. K. jako ručitele, a to zvláště za situace, kdy hlavní dlužníci (společnosti, v nichž byl obžalovaný jediným společníkem a jednatelem) své závazky vůči původnímu věřiteli (spol. XXXXX) neplnily, což bylo důvodem postoupení pohledávky na spol. XXXXX (viz výpověď manželů T. a L.S.). Současně nelze než dospět k závěru, že k takovému informování mělo dojít přinejmenším v rozumné časové souvislosti se zřízení či zatížením, aby na něj mohl věřitel reagovat*“. Za takový časový odstup nelze z pohledu odvolacího soudu považovat dobu více než jednoho roku, která uplynula od jednání obžalovaného, na která se vztahovala informační povinnost, kdy 1) jako zástavce uzavřel dne 23. 9. 2013 s K. J. jako zástavní věřitelkou smlouvu o zřízení zástavního práva k rodinnému domu č. p. XXXXX stojícímu na pozemku p. č. st. XXXXX, k. ú. XXXXX; 2) jako prodávající uzavřel dne 22. 8. 2013 s K. J. jako kupující kupní smlouvu o převodu pozemku p. č. st. XXXXX, vše k. ú. XXXXX; 3) jako prodávající uzavřel dne 14. 9. 2013 s K.J. jako kupující kupní smlouvu o převodu pozemku p. č. XXXXX, k. ú. XXXXX; 4) jako prodávající uzavřel dne 14. 9. 2013 s K.J. jako kupující kupní smlouvu o převodu pozemku p. č. XXXXX, k. ú. XXXXX.

Shodu s prvopisem potvrzuje Markéta Brázdová

27. Jde-li o pohledávku společnosti XXXXX, a.s. ani zde nelze akceptovat odvolací námitku obžalovaného K., že tato jmenované vůči obžalovanému vznikla až na základě rozsudku Okresního soudu v Prostějově ze dne 1. 11. 2018 č.j. 3 T 232/2017-1890, který nabyt právní moci dne 24. 7. 2019. Naopak je zcela správný závěr soudu prvního stupně (odst. 70 odůvodnění napadeného rozsudku), že nárok společnosti XXXXX, a.s. na náhradu škody vznikl již samotným spácháním trestného činu obžalovaným v r. 2014, byť tato pohledávka se stala splatnou až jejím pravomocným přiznáním v adhezním řízení v uvedeném trestním řízení. V žádném případě nejde o popření principu presumpce neviny, jak obžalovaný M.K. namítal; Skutečnost, že ke dni 12. 6. 2017 ještě nebyl za žádné jednání vůči spol. XXXXX, a.s. pravomocně odsouzen, neznamená, že již v té době nebyl pachatelem inkriminovaného trestného činu, jehož zákonné znaky naplnil po stránce nejen objektivní, ale i subjektivní, o čemž následně rozhodl Okresní soud v Prostějově výše citovaným rozsudkem ve věci sp. zn. 3 T 232/2017.
28. Soud prvního stupně se rovněž řádně zabýval (bod 33 odůvodnění napadeného rozsudku) argumentací, kterou obžalovaný M.K. užil ve vztahu k jednání, jímž byl uznán vinným pod bodem 5 výroku napadeného rozsudku a kterou v podaném odvolání de facto opakuje. Odvolací soud již v odůvodnění svého předchozího kasačního usnesení (bod 17) uzavřel, že: „...*z celkového jednání obžalovaného ve vztahu k vlastnímu majetku je nepochybné, že veškeré výnosy z prodeje majetku se skutečně poděly neznámo kam... nelze označit jinak než jako zcizení části majetku ve smyslu ust. § 222 odst. 1 trestního zákoníku...*“, a z doplněného dokazování před nalézacím soudem nevyplývalo nic, co by soud odvolací vedlo k tomu, aby tento svůj závěr jakkoliv korigoval. Pokud pak k dokonání trestné činnosti došlo dne 12. 6. 2017 a k tomuto okamžiku již byla předmětná částka 2.000.000,- Kč obžalovaným „zašantročena“, je nerozhodné, zda v květnu 2015 disponoval jiným majetkem, ze kterého mohla být pohledávka XXXXX uspokojena. Na celou trestnou činnost obžalovaného M.K. nutno nahlížet jako na celek, jediný skutek de lege spočívající v řadě jednání, která směřovala k jedinému cíli, a sice zabránit poškozené XXXXX domoci se svého nároku.
29. Opakuje-li obžalovaná K.J. svou již dříve uplatněnou obhajobu, že obžalovaná podala do insolvenčního řízení přihlášku, nicméně soud zcela opomněl další důležitou skutečnost, že stejně tak obžalovaná v rámci insolvenčního řízení uvedla, že pro případ schválení oddlužení dlužníka bude požadovat uspokojení pouze ve zlomkové výši a že tato okolnost svědčí o tom, že obžalovaná neměla rozhodně v úmyslu krátit uspokojení žádného z věřitelů ani poškozené, i zde odvolací soud poukazuje na odůvodnění svého předchozího rozhodnutí v této věci (bod 15): „*Obhajoba obžalované K.J., že pokud pro případ schválení oddlužení obžalovaného M.K. v insolvenčním řízení uvedla, že bude požadovat uspokojení pouze ve zlomkové výši, rozhodně dle soudu odvolacího nesvědčí o tom, že obžalovaná neměla rozhodně v úmyslu krátit uspokojení žádného z věřitelů ani poškozené, ale naopak o tom, že žádnou půjčku nikdy obžalovanému M.K. ve skutečnosti neposkytla a že jediným účelem takto fingované pohledávky bylo vyvedení majetku obžalovaného M.K. z dosahu poškozeného i dalších věřitelů. Těžko si jinak vysvětlit, proč by se dobrovolně vzdávala podstatné části své údajné pohledávky, navíc zajištěné zástavním právem prvním v pořadí.*“, přičemž na této argumentaci setrvává. Rovněž tak nelze přisvědčit námitce obžalované K.J., že se nalézací soud nevypořádal se skutečností, že k uzavření smluv o půjčce mezi obžalovaným K. a odvolatelkou mělo dojít časově podstatně dříve, než vznikla pohledávka, která byla následně postoupena na poškozenou – opak je pravdou, zřejmé ante-dati a fiktivnosti smluv o půjčkách mezi obžalovaným M.K. a dalšími spoluobžalovanými se soud prvního stupně velmi podrobně v odůvodnění napadeného rozsudku (bod 25 – 32) věnuje.
30. Jediné, čemu lze z odvolacích námitek obžalovaných M.K. a K.J. přisvědčit, je, že nalézací soud nesprávně stanovil hodnotu nemovitého majetku obžalovaného M.K. – ovšem ze zcela jiného důvodu, než je namítáno. Nalézací soud po vrácení věci přibral za účelem ocenění nemovitých věcí obžalovaného pro účely tohoto trestního řízení znalkyni Ing. Schulmeisterovou. Jí vypracovaný znalecký posudek ze dne 29. 11. 2023, který znalkyně stvrdila u hlavního líčení, považoval (bod 38 odůvodnění napadeného rozsudku) za: „*...velmi precizní, přehledný, zpracovaný na základě dostatečných a relevantních podkladů i logicky odůvodněn. Znalce byla schopna srozumitelně vysvětlit* Shodu s prvopisem potvrzuje Markéta Brázdová

zásadní rozdíly v ocenění pozemků p. č. XXXXX a XXXXX mezi jejím ZP a posudkem Znaleckého a oceňovacího institutu s.r.o...“. Takový závěr má nepochybně oporu v provedeném dokazování před nalézacím soudem, zejména v samotném znaleckém posudku a ve výsledku znalecké uhlavního líčení a odvolací soud se s ním bez výhradně ztotožňuje. Na druhou stranu o „kvalitách“ společnosti Znalecký a oceňovací institutu, s.r.o. (do 18. 5. 2022 vedena v Obchodním rejstříku pod obchodní firmou Znalecký a oceňovací ústav, s.r.o.) vypovídá znalecký posudek č. XXXXX k ocenění tržní hodnoty akcií společnosti XXXXX a.s. (viz bod 59–63 odůvodnění napadeného rozsudku). V této situaci je pak překvapivé, že soud prvního stupně dodává: *“... v případě sporného civilního řízení by soud vycházel ze závěrů Ing. Schulmeisterové, aniž by bylo nutné žádat posudek revizní. V této věci soud akceptuje námitku obhajoby ohledně vyššího ocenění (byť jde o ocenění založené na méně kvalitních vstupních údajích, zejména jde-li o srovnávané pozemky) a ve prospěch obžalovaných vychází z ocenění na částku 2.300.000 Kč...“.* Zásada volného hodnocení důkazů je společná jak pro řízení civilní, tak pro řízení trestní. Dospěl-li nalézací soud k závěru (a tento patřičně odůvodnil) o věcné správnosti znaleckého posudku Ing.Schulmeisterové, a to bez důvodných pochybností, bylo by logické a věcně správně, kdyby z jeho závěrů ohledně obecné hodnoty vycházel u všech nemovitostí obžalovaného M.K., nikoliv pouze v uvedených případech pro obžalovaného „výhodnějších“. V situaci, kdy byl rozsudek napaden odvoláními pouze ze strany obžalovaných a nikoliv ze strany státního zástupce v jejich neprospěch, nemohlo ovšem být toto pochybení odvolacím soudem napraveno (§ 259 odst. 4 trestního řádu).

31. Lze tak uzavřít, že soud prvního stupně po vrácení věci respektoval všechny pokyny, které mu byly odvolacím soudem uloženy, správně zjistil celkovou hodnotu aktiv a pasiv obžalovaného M.K. k okamžiku spáchání trestného činu, včetně okruhu a výše a pohledávek jeho věřitelů, provedl správný výpočet pro zjištění výše (hrozící) škody ve vztahu k jednotlivým obžalovaným (bod 78-82 odůvodnění napadeného rozsudku), tak jak mu bylo odvolacím soudem uloženo.
32. Správně zjištěný skutkový stav soudem prvního stupně se pak patřičným způsobem odrazil i v tom, jak jednání obžalovaných právně kvalifikoval (bod 96-97 odůvodnění napadeného rozsudku), přičemž správně bylo jednání všech obžalovaných co do subjektivní stránky posouzeno jako úmyslné (v úmyslu zmařit uspokojení věřitele obžalovaného M.K.) a odvolací soud dodává, že s ohledem na okolnosti a způsob spáchání trestné činnosti se nepochybně jednalo o úmysl přímý ve smyslu § 15 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku.
33. Při ukládání trestu obžalovaným soud prvního stupně řádně zhodnotil všechny skutečnosti rozhodné ve smyslu § 38, § 39 odst. 1, 2, 3 trestního zákoníku.
34. Pokud byl obžalované K.J., které polehčovala její dosavadní bezúhonnost, s přihlédnutím ke konkrétní výši hrozící škody, kterou mohla trestnou činností způsobit, uložen v trestní sazbě dle § 222 odst. 3 trestního zákoníku trest odnětí svobody na spodní 1/9 zákonné výměry, navíc podmíněně odložený na středně dlouhou zkušební dobu, rozhodně se nejedná o trest přísný. Obdobné platí v případě obžalovaných M.O. a B.S., na které bylo nutno rovněž pohlížet jako na osoby formálně bezúhonné a kterým byly ukládány tresty odnětí svobody kolem 1/4 zákonné sazby dle § 222 odst. 2 trestního zákoníku, podmíněně odložené na kratší zkušební dobu. Rozhodně nejde o tresty nepřiměřené, což by mohlo být jediným důvodem pro zásah odvolacího soudu ve smyslu § 258 odst. 1 písm. e) trestního řádu.
35. V případě obžalovaného M.K. byl tomuto správně ukládán trest souhrnný, a to za trestnou činnost, kterou byl uznán vinným napadeným rozsudkem, a zločin podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 4 písm. d) trestního zákoníku, kterým byl pravomocně uznán vinným rozsudkem Okresního soudu v Prostějově ze dne 1. 11. 2018 č.j. 3T 232/2017-1890, ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 24. 7. 2019 č.j. 3 To 34/2019-1979. Nyní projednávané trestné činnosti se obžalovaný dopustil předtím, než byl citovaný rozsudek vyhlášen. Pokud byl obžalovanému při faktické absenci okolností polehčujících, za existence okolností přitěžujících, spočívajících v mnohosti trestné činnosti (trest za více trestných činů), uložen trest odnětí svobody ještě pod polovinou

Shodu s prvopisem potvrzuje Markéta Brázdová

zákoně trestní sazby za nejpřísněji trestný jím spáchaný trestný čin (§ 209 odst. 4 trestního zákoníku), rovněž se nejedná o trest nepřiměřeně přísný, a to ani s přihlédnutím k době, která od spáchaní trestné činnosti uplynula. Takto uložený trest je již ze zákona trestem nepodmíněným a obžalovaný byl správně pro jeho výkon zařazen do věznice s ostrahou podle § 56 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku. Odvolací námitce, že na obžalovaného, který byl podmíněně propuštěn z předchozího výkonu trestu ve věci Okresního soudu v Prostějově sp. zn. 3 T 128/2021, není nutno působit přímým výkonem trestu, tak přisvědčit nelze. Navíc nelze odhlédnout od skutečnosti, že byt' má obžalovaný právo hájit se jakýmkoliv způsobem, při absenci jakékoliv sebereflexe ve vztahu k jednání, kterým byl uznán vinným, by bylo stěží možno dovodit, že původní uložený trest splnil svůj účel a byl dostatečný. Zákonem je i výrok o uložení trestu zákazu činnosti, který byl důvodně přejat z původního rozsudku Okresního soudu v Prostějově ve věci sp. zn. 3 T 232/2017, jakož i výrok zrušující ve smyslu § 43 odst. 2 trestního zákoníku.

36. S ohledem na shora uvedené byla všechna podaná odvolání zamítnuta § 256 trestního řádu jako nedůvodná.

Poučení o opravných prostředcích:

Proti tomuto rozhodnutí není řádný opravný prostředek přípustný, takže **rozhodnutí nabylo právní moci a je vykonatelné** (§ 139 odst. 1 písm. b/cc trestního řádu).

Lze však proti němu podat dovolání (§ 265a odst. 1 trestního řádu).

Dovolání mohou podat (§ 265d odst. 1 trestního řádu):

- nejvyšší státní zástupce, který je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch či v neprospěch obviněného (§ 265d odst. 1 písm. a, trestního řádu),
- obviněný pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byt' bylo takto označeno (§ 265d odst. 2 trestního řádu).

Dovolání se podává u soudu, který rozhodl v I. stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje (§ 265e odst. 1 trestního řádu).

O dovolání **rozhoduje Nejvyšší soud České republiky** (§ 265c trestního řádu).

V dovolání, kromě obecných náležitostí, uvedených v § 59 odst. 3 trestního řádu, musí být uvedeno (§ 265f odst. 1 trestního řádu):

- proti kterému rozhodnutí dovolání směřuje,
- který výrok, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je napadán,
- čeho se dovolatel domáhá,
- konkrétní návrh na rozhodnutí dovolacího soudu,
- odkaz na zákonná ustanovení § 265b odst. 1 písm. a-l) nebo § 265b odst. 2 trestního řádu, o které se dovolání opírá.

Rozsah a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání (§ 265f odst. 2 trestního řádu).

Kdo podal **zcela bezvýsledně dovolání**, je povinen státu nahradit náklady řízení o tomto návrhu, a to paušální částkou, kterou stanoví ministerstvo spravedlnosti obecně závazným právním předpisem (§ 153 odst. 1 tr. řádu). Paušální částka nákladů v řízení o zcela bezvýsledně podaném dovolání činí **10.000,- Kč.** (§ 3a vyhl. č. 312/1995 Sb.).

Shodu s prvopisem potvrzuje Markéta Brázdová

Brno 22. 01. 2025

Mgr. Adam Kafka v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Markéta Brázdová